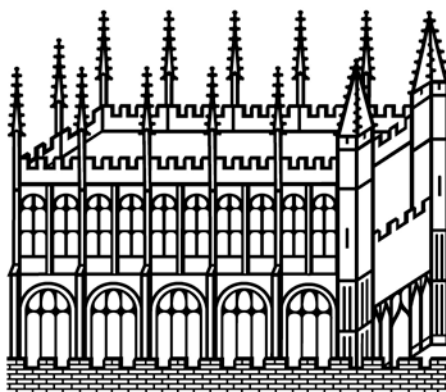

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

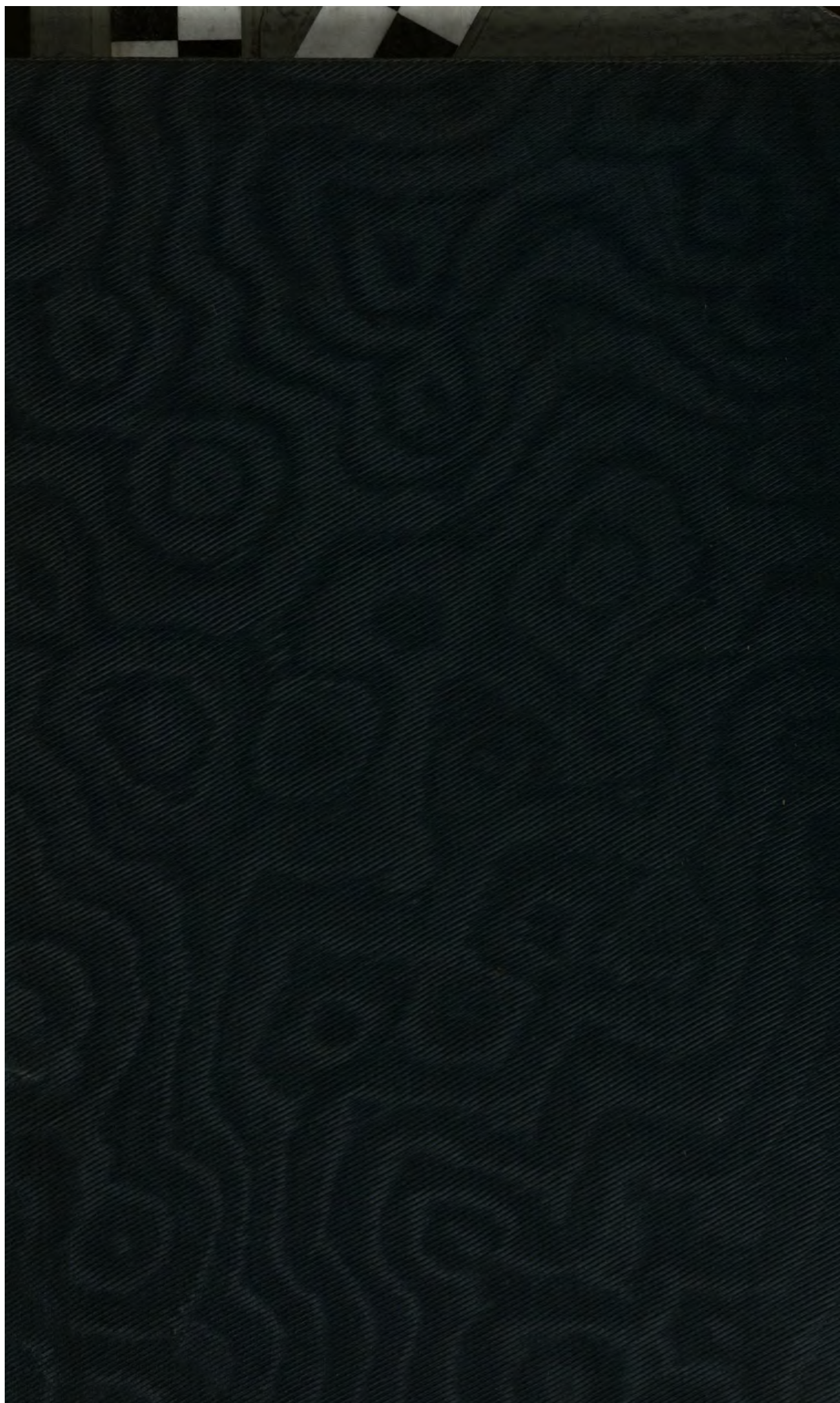
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

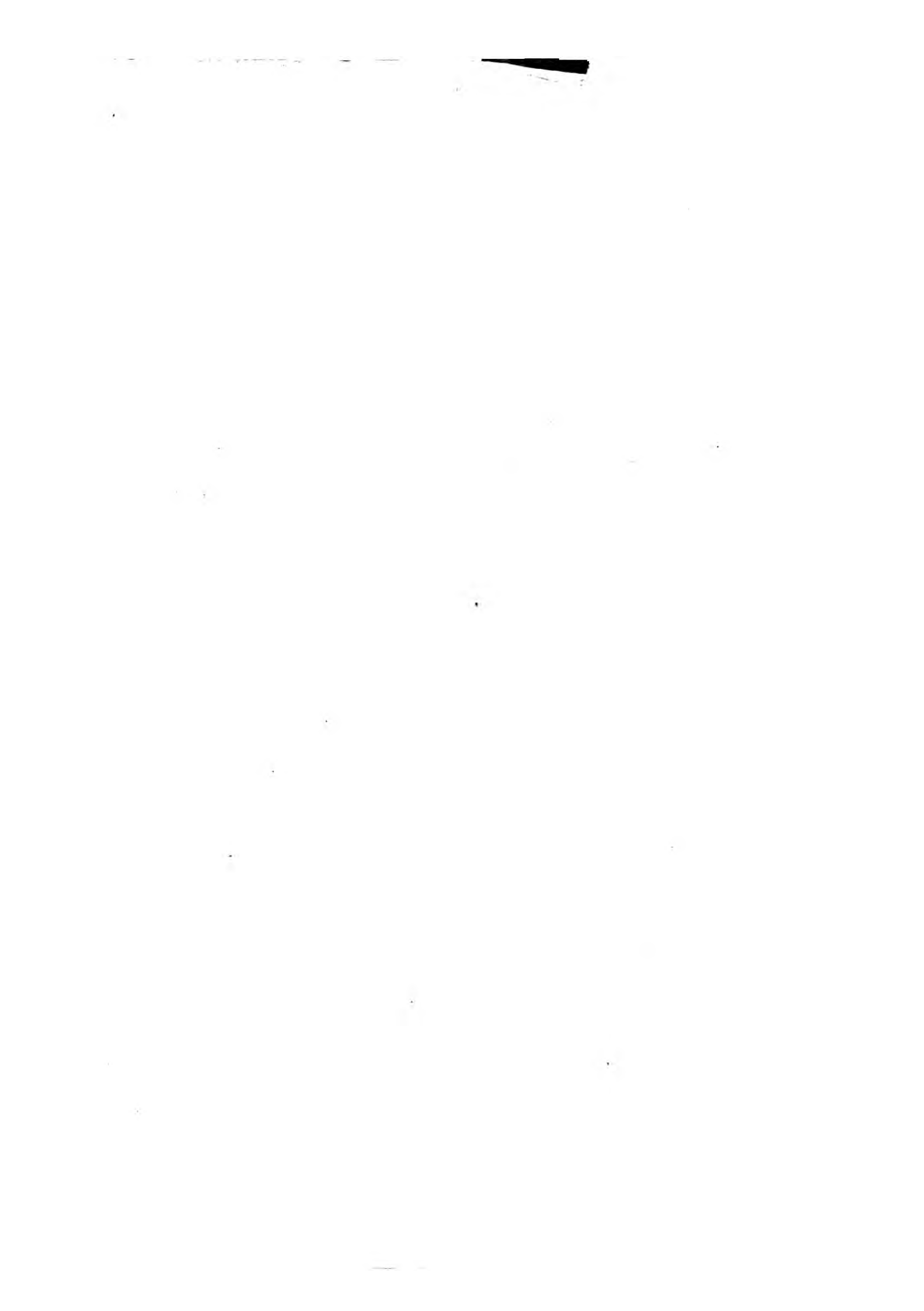
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

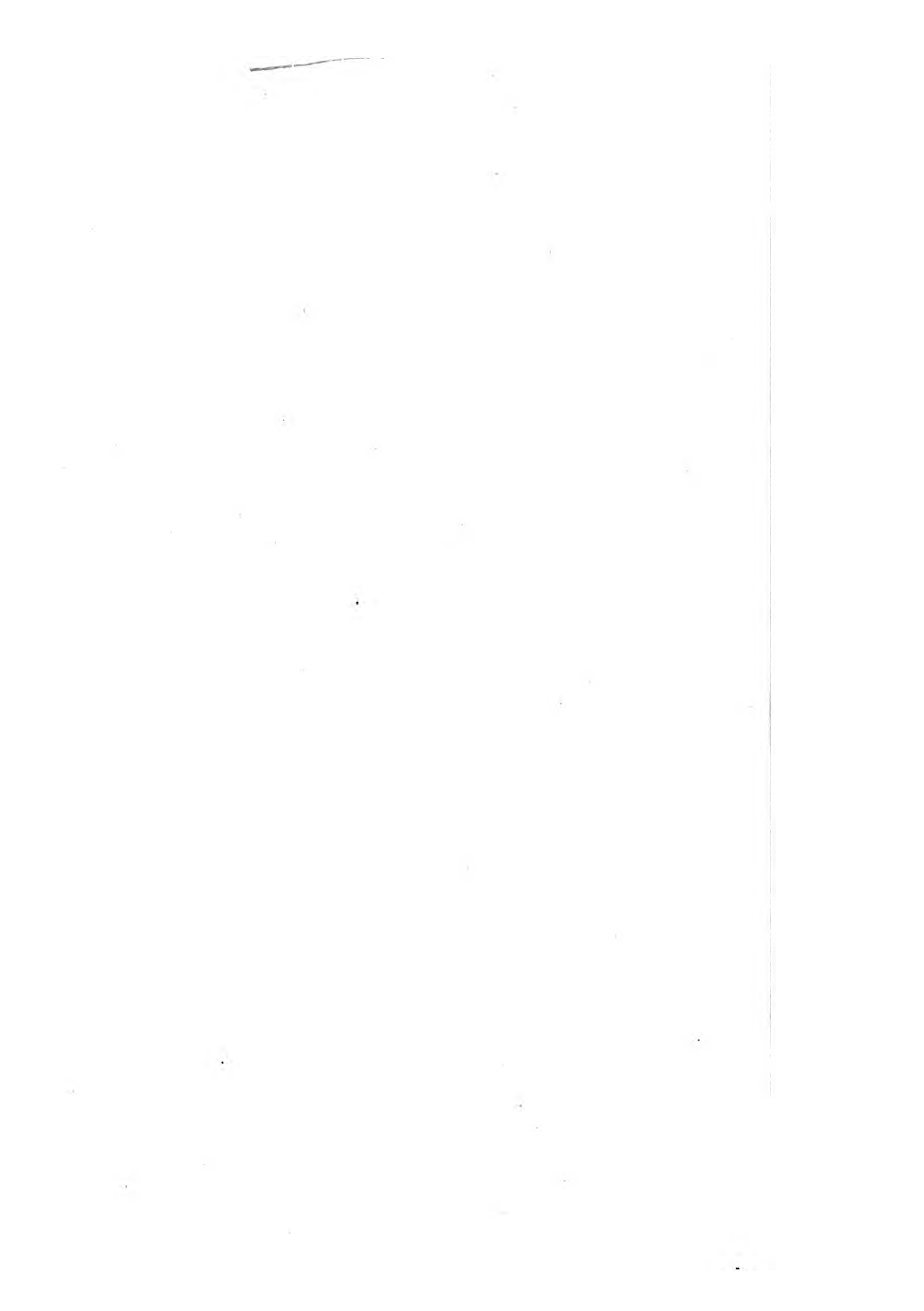

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

در هر دو عالم آمده حاسد ملوان	او را آ که کرد و روا هر مراد او
-------------------------------	---------------------------------

خاتمه الطبع

پس از حمد خدا وقت سید هر دو سر بر بانیخ نظران والا مقام و
 دقیقه بخان از محمد کلام پوشیده مباد که صفات سخن و بدائع کاری آن انجیر
 گوید سزاوارست که به شایسته تکلف سخن گوهر است آویزه گوش اهل تمیز
 یا یوسفی ست در پیش همه کس عزیز و یا شاید است دل ارباب خرد بوده
 یا آب حیات است که در سودا و حروف جلوه نموده لاریب سخن مایه آسمانی ست
 و عطیه روحانی که هر کس را باندازه ماده قابل از بسدا فیاض فیضان
 می نماید که بانی الضمیر خویش را با نهای صنایع و بدائع بو قلمون بمنصه ظهور
 جلوه می دهد لاشک کلام بزرگان بزرگ کلام ست و مقالاش ترگ
 مقام اکنون وقت ست که از جوهر کمالا تصاحب کمالان حرفی بزرگ
 قلم در آید که لذت تازه بکام و زبان جلالت پایان سخن افزاید که درین
 زمان سرست توانان دیوان نادر الوجود و غایت آمود و صنعت تر نکات
 بلاغت مناسبتی به دیوان بی نقاط جامی که از اعجاز نامائی طبع گرا
 فخر شاعر متاخرین عالم جلیل القدر علامه و هر چه عجز بلا عجب الرحمن
 جامی قدس سره السامی ست چون لفظ جامی از نقاط بری نبوده
 معنادرین دیوان به لفظ مایه تخلص شده الحاصل دیوان موصوف
 مخض بحسن توجه قدر دان سخن و جوهر شناس فن اریکه آرا و ساد و
 سخنور می غنشی کا متا پر ساد و صاحب تخلص ناوان دلو و گنجی

1

121

او را آله کرد و روا هر مراد او

خاتمه الطبع

پس از حمد خدا و نعت سید هر دو سر بر بانیغ نظران و الا مقام و
 دقیقه بخان از جمله کلام پوشیده مباد که صفات سخن و بدائع کاری آن
 گوید سزاوارست که به شباهت تکلف سخن گوهر است آویزه گوش اهل تنبیه
 یا یوسفی ست در پیش همه کس عزیز و یا شاهد است دل ارباب خرد و بوده
 یا آب حیات است که در سواد حروف جلوه نموده لاریب سخن مایه آسمانی است
 و عطیه روحانی که هر کس را باندازه ماده قابل از مبدأ فیاض فیضان
 می نماید که مانی الضمیه خویش را با نخای صنایع و بدائع بوقلمون بمنصه ظهور
 جلوه می دهد لاشک کلام بزرگان بزرگ کلام ست و مقالانش ترگ
 مقام اکنون وقت است که از جوهر کمالات صاحب کمالات حرفی زبان
 تعلم در آید که لذت تازه بکام و زبان جلالت پایان سخن افزاید که درین
 زمان مسرت توانان و دیوان نادر الوجود و غایت آموذ و صنعت ترا نقاط
 بلاغت مناسمی به دیوان بی نقاط جامی که از اعجاز نمائی طبع گرا
 فخر شاعر متاخرین عالم جلیل القدر علامه و بهر وجه محضرا عبده الرحمن
 جامی قدس سره السامی ست و چون لفظ جامی از نقاط بر می نود
 معنادرین دیوان به لفظ ماحی تخلص شده الحاصل دیوان موصوف
 محض بحسن توجه قدر دان سخن و جوهر شناس فن اریکه آراے و ساد
 سخنوری غشی کا متا پر ساد و صاحب تخلص نادان داور گنجی

علم لا آتہ الا اللہ	دولم لا آتہ الا اللہ
حل ما لا آتہ الا اللہ	طول ما لا آتہ الا اللہ
سعدم لا آتہ الا اللہ	ساعدم لا آتہ الا اللہ
سرما لا آتہ الا اللہ	دیرما لا آتہ الا اللہ
دارما لا آتہ الا اللہ	کارما لا آتہ الا اللہ
دہم ما لا آتہ الا اللہ	سہم ما لا آتہ الا اللہ
سلک ما لا آتہ الا اللہ	ملک ما لا آتہ الا اللہ
گرم لا آتہ الا اللہ	ہم گرم لا آتہ الا اللہ
مٹم لا آتہ الا اللہ	مکرم لا آتہ الا اللہ
وظم لا آتہ الا اللہ	نظم لا آتہ الا اللہ
لوح ما لا آتہ الا اللہ	روح ما لا آتہ الا اللہ
سطر ما لا آتہ الا اللہ	عطر ما لا آتہ الا اللہ
لوحام لا آتہ الا اللہ	دوحام لا آتہ الا اللہ
لالہ ام لا آتہ الا اللہ	بالہ ام لا آتہ الا اللہ
ماہ ما لا آتہ الا اللہ	کاہ ما لا آتہ الا اللہ
ہوسم لا آتہ الا اللہ	ہم کسم لا آتہ الا اللہ
مطمع لا آتہ الا اللہ	مطمع لا آتہ الا اللہ
تایخ	
دریال دہجد و دوسہ ہر دریالہ را	ماوح کہ کرد و در سر مدح رسول ما

محرم لا آتہ الا اللہ	حارم لا آتہ الا اللہ
کرد ما لا آتہ الا اللہ	ورد ما لا آتہ الا اللہ
کاس ما لا آتہ الا اللہ	طاس ما لا آتہ الا اللہ
کل ما لا آتہ الا اللہ	گل ما لا آتہ الا اللہ
مکرم لا آتہ الا اللہ	سکرم لا آتہ الا اللہ
طور ما لا آتہ الا اللہ	سور ما لا آتہ الا اللہ
دال ما لا آتہ الا اللہ	حال ما لا آتہ الا اللہ
طور ما لا آتہ الا اللہ	دور ما لا آتہ الا اللہ
رام ما لا آتہ الا اللہ	دام ما لا آتہ الا اللہ
محرم لا آتہ الا اللہ	ہمدم لا آتہ الا اللہ
سورم لا آتہ الا اللہ	داورم لا آتہ الا اللہ
علم ما لا آتہ الا اللہ	علم ما لا آتہ الا اللہ
حس ما لا آتہ الا اللہ	درس ما لا آتہ الا اللہ
الم لا آتہ الا اللہ	علم لا آتہ الا اللہ
ہم سدم لا آتہ الا اللہ	مرصدم لا آتہ الا اللہ
ہمسم لا آتہ الا اللہ	درسم لا آتہ الا اللہ
سود ما لا آتہ الا اللہ	عود ما لا آتہ الا اللہ
ممد ما لا آتہ الا اللہ	عمد ما لا آتہ الا اللہ
کرما لا آتہ الا اللہ	درما لا آتہ الا اللہ

مناجات

وگرہم پرده آورده ام لهورا	آنها اگر کرده ام سورا
وگرہم آرم اساک گاه سماح	اگر سردهم راه اہل صلاح
وگرہم کار ما در مکارہ رسد	اگر آورم گاه کس راحہ
وگرہم مکرو سالوس دارم دگر	اگر در عمل سمع آرم مگر
وگرہم کردہ ام کم رو اکام کس	اگر رہ روم در ہوا و ہوس
ورم در سر مل و در دار صرص	گرم ہر سہ و سال در کار ص
وگرہم روم گرد راہ صراط	اگر سردهم کار گاہ صراط
وگرہم دادہ ام طح سلک سلوک	اگر کردہ ام گاہ مدح ملوک
دہم لالہ رو را سحر کاس مل	اگر مل روا کردہ در دور گل
سدم در ہیمہ کردہ آورده ام	اگر نعل کس را طمع کردہ ام
دہم ہر دم آوا کہ کو وعدہ گو	کہ در راہ اسلام آورده رو
کہ ہموارہ احوال مسرور دہ	کریم کردہ ہر دوسرا سور دہ
کہ اسلام مارا عطا کردہ	خرا وعدہ وصل آورده
کہ ہر دم دہم ما و ح تھا صلا	وصالم کریم کردہ دہ در ملا

مثنوی

سرمد لا الہ الا اللہ	اولا لا الہ الا اللہ
ہم دعا لا الہ الا اللہ	مدعا لا الہ الا اللہ
عالم لا الہ الا اللہ	سالم لا الہ الا اللہ

	فرد	
کھل سمورہ کرم سالسا	رم سر آمد در سر کھل مرا	
	فرد	
در ره مرد سرم ہر گہ رود	مردارم گو کہ سر در راہ رود	
	فرد	
وہ کہ در سمورہ عالم ہمہ	گمہ آمد حاسہ و گمہ رود	
	فرد	
دور دادہ روح و دل یاد دوا	آن آورده در دادہ دوا	
	فرد	
ہر گہ ہر مہ سہ صوم را دارد	ہر دو عالم مراد گرد آرد	
	فرد	
اگر کس روا کردگار گدا	گدا آرد اوراد عاسر مدا	
	فرد	
کردگار مدعادہ کردہ ام ہر دم صلا	وصل کاملہ مرابنوارہ در دار السلام	
	فرد	
دار اورا ہمارہ در خطبہ	آرم اورا حسرام آرم حرام	
	فرد	
کردم دلایرا کہ معلوم ہر دم	در رہ اسلام ہر گہ در آمد	

قطعه	
داو ماوج را صدادرک او را در هم	مطلع الاسرار در ماه محرم و او در هم
و او را سمیع سامع و او را مطلع را به هم	کرده همواره بهر که سمیع بهر خدا و هم
قطعه	
ما و حاسک مساک را	گو که در راه کردگار در آ
کام ده کام اهل عالم را	در همه حال کارگار در آ
قطعه	
گر مرادم رو اتم آر دکن	گردگارم روا مراد آر د
بهر گم کرد علم را معلوم	در دو عالم علم مراد آر د
افراد	
کردم رساله در عالم و در دلا	به اهل درد در رسد و آورم دعا
فرد	
مهر مهر و در دل ماکار کرد	در دوسه مه مطلع الاسرار کرد
فرد	
مرد حاسد اگر حد آر د	در دو عالم مراد کم دارد
فرد	
مرد کا داک را گو در اک	کرد درک مراد اهل ادراک
فرد	
مطلع ما را اگر دلدار کرد و مطلع	اطلاع آورده در اسرار کرد مطلع

ریا عیبه	
کلام الله آمد امام همه	روا کرد هر حال کام همه
کلام الله و هم کلام رسول	دید در دو عالم حرام همه
ریا عیبه	
کمال کرم آر در دریا	که مال آمده مکرما و کمال
ملاطم صمد داده دگر دلال	که لال اهل درو آمده در ملا
ریا عیبه	
داوراده مراد اهل کرم	هر عدد و را مدار مال و درم
دارا عدا هماره در خطبه	ده دگر را ارم که کرده کم
قطعه	
الهام را در دیا داده	که دار و دید در ملا و دوا
دوا ده کرم کرده هر در را	که گرد آورم سور هر و سرا
قطعه	
کردگارا ملوک عصر همه	ده که آنا ده کرده مال حلام
گر کس آوا دید که رد مهر آ	ادهم آوا دید که مهر کدام
قطعه	
اگر سوال آورد گدا هر دم	آرا و را به و اسوال تمام
داوراده دوام ممسک را	لا دوا هر ملا و در دوام

رباعیه	
در سطره ام سوا دو گر	سر کلکم وید مداد وگر
کردگار با هماره مافوح را	ده وصال وید و مراد وگر
قطعه	
لا والا که هر دم آوردم	کرده ام حال اهل دل حاصل
کم رسد مرصع داور را	در عمل هر که آمده کاسل
رباعیه	
درد هر که آمده دلال ما	سود در سودا رسد دلال ما
گر سر کلکم وید گوهر مدام	درد و عالم سودا در حال ما
رباعیه	
حمد داور ما و جا هر حال گو	مدح احمد هر سه و بهر حال گو
هر که آرد کم عمل در علوم	مرد را عالم مگو محال گو
قطعه	
اگر گرد حاسد حمد ما و جا	دید مالک الملک او را صدای
همه در و آه آمده لا دوا	دل و روح را هر دم آرم دوا
قطعه	
مرگ هر که مرا رسد مافوح	گو که گرد دلم مگرد وگر
داده ام روح جبر قهر و را	سور دارم وگر مسا و سحر

رباعیہ	
طرح و ادم حرام مال ہمہ	حاصل آورده ام طلال ہمہ
در حلال آورم کمال ہمہ	کہ حرام آید محال ہمہ
رباعیہ	
کرد کام روا کلام اللہ	درد مارا روا کلام اللہ
ماوح آمد دعا کلام اللہ	سر دہم سر مدا کلام اللہ
قطعہ	
واہرہ سورہ کلام اللہ	اہل اسلام را حرام دگر
درد آورده ام کلام اللہ	سر دہم سر مدا کلام دگر
قطعہ	
ہر دعا را کہ احمد مرسل	کہ سحر گاہ کرد گار سا
ماوحا درد کرد او را ہم	کہ روا کرد کام ہر دو سرا
رباعیہ	
واو مارا صمد کلام اللہ	کرد ہمدم مد و کلام اللہ
در ہمہ معرکہ دلا کردہ	سم خستارد کلام اللہ
رباعیہ	
دور کردم مدار وہ ولہ را	طرح و ادم ہوا و حوصلہ را
داو را مدح احمد داو را	وصل در ہر معاملہ صلہ را

رباعیہ	
ماو حاکم ہر گہ آمد اہل اسلام	کردار احمد رواہر گام
راہ اسلام سر دہد ہر کو	درد و عالم رسد در آلام
رباعیہ	
ساکا مال و درم سروہ ہمہ	کاس مل درد و رگل در دہ ہمہ
ہر کہ دارد مہر مہر و در سرا	کو دل و روح مظهر دہ ہمہ
رباعیہ	
ماعد اللہ طح داوم ماو حاکم	لاوالا درد دارم سریدا
ہر ساوہر سحر کردم دعا	مدعا وصل آہ آمد مرا
رباعیہ	
ہر گہرا آمد سروصل صمد	حرص و اساک و طمع گر سرودہد
ہر مراد و کام او گرد و روا	درد ارم حور وصال اور رسد
رباعیہ	
میج احمد دوام آوردم	درد عاقل مدعا کردم
حمد اللہ کہ ماو حاکم داو	داد داو کہ کم رسد دردم
رباعیہ	
داو راوہ مرا کمال وصال	کریوہ مرا کہ وصال کمال
داوہ اطلاق ہموارم	گرم آوردہ در حرام و حلال

رباعیه	
محمد آمده ممدوح ممدوح	که کرده مدح احمد روح ممدوح
صله ده وصل کامل کرد گارا	که آمد لعل و در ممدوح ممدوح
رباعیه	
هر که دارد سرور در ده او	حاصل آرد و سرور همه او
مادحا کام کم رسد او را	هر که او در کرد کمره او
رباعیه	
سرو هم ملک د مال همواره	گرد آرم کمال همواره
روح و دل را و هم سرور و گرا	مادحا در وصال همواره
قطعه	
هر سوخته هر ساهیم مادحا	مدح گو در مدح مهر و آدم
دور هر که داد و در دلا و ا	مرد و مرد و در سر و آدم
رباعیه	
هر که صوم سه ماه را دارد	در دل و روح لعل گرد آرد
و اصل کرد کار کرد و هم	کم دعا داد آرد او را راد
رباعیه	
مادحا هر گاه اهل دل و د	مرد و مرد سال را دم در د
طرح هر که داد امساک و حسد	کام در هر دو سر اگر داد

اشعار تفریق
رباعیات و قطعات

همه گوهر آورده در سلک ما	دور و نعل آرد سر کلک ما
ملک داد ما را دل بدر که	که ملک و ملک آمده ملک ما
رباعیه	
هر که گردد رساله را سامع	داور داده و را دور لایع
گرد و کس مطالعه آرد	مدعا ده که دارد او طالع
رباعیه	
سر و پد آه را دلم هر گاه	ور دل کوه هر دم آرد گاه
کم رسد در سامع و لیدار	هر که آرد دلم و ماوم آه
رباعیه	
دو و آهیم اگر رسد در کوه	ما و حاد در هوا رسد هر کوه
در دل لاله رو کم آرد راه	او مگر آمده سرا سر کوه
رباعیه	
در و ماگر کوه را معلوم گردد ما و حاد	گاه آسا کا به و معدوم گردد ما و حاد
ما را کامل سر و پد هر گاه سر و لاله و	و در که روح و دل همه سهوم گردد ما و حاد
قطعه	
ما و حاد عصر را ادا کرده	دو سه ره آه و در سوره غم
سور بر و سرا و پد و او	دار و سر و در و روح و دل هر دم

گر طعام عام آید لحم گرم و سرد هم داد و در که رسول الله گدازد و در مگر داد و در و در کل مل کرده مسکه مرا در عدم دار و در مگر احواد و در مل هر گیم سر داده در و در و در و در و در گو و لا محمد ال و در و در احمد را و در و در	روح ما را کله آلام آکل کرده کردگار کردگار که واصل کرده کارگار عالم و مسکه در که مل کرده نیز که در و در و در و در و در و در و در هم و در و در و در و در و در و در و در گر و در و در و در و در و در و در و در
کرده آل محمد را دعا و هم سلام حمد الله ما و در و در و در و در و در و در و در	
داد و در که اگر بعل و گدازد و در و در در کلام الله دعا و در و در و در و در و در کردگار اسود و در و در و در و در و در و در عطر در عالم مسکه آید و در و در و در و در	هر که که لاله و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در طرح طراز را در و در و در و در و در و در
آه در و در و در و در و در و در و در هر محلی اند اسد اسد که و در و در و در و در	
در و در و در و در و در و در و در و در گر و در و در و در و در و در و در و در و در کرده و در و در و در و در و در و در و در و در داد و در و در و در و در و در و در و در و در	روح و در و در و در و در و در و در و در و در هر که که لاله و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در
ما و در و در و در و در و در و در و در و در بد و در و در و در و در و در و در و در و در	در و در و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در در و در و در و در و در و در و در و در و در

کردگار در دل مادر دها آلوده داده دیر مهر و روح در دل پرده در حاد زلاله گل بل دلا واسطه	روح مردم را دوا و دور بوا آلوده ده که در عالم دیگر مجرم در دود ده هر مساو بر بحر در دوحه نمود ده
کرده حاصل حاصل را که بزم ما و حاکم به محل در - دور - دار - اورم و سوده	
آلما مردم روا کرده اگر مردم دور و مار و گس گل لاکه کو بسار آورده سر به عدد داده در عدم مگر در سمع طالع آمد شها طواع مگو در بطالع تحه اگر گرم و سرد آمده اطعمه که مال و دور و نعل در هم و بد اگر مسکه سکه گرد و روا	که هر دور و مار دوا کرده که در هر همه را بوا کرده کرم به تحه بر کرا کرده که مصم آهم طلا کرده سها در سما و مع ماکرده مرا هر دور و مار دوا کرده همه حال مارا صلا کرده کردگار عالم گدا کرده که در دور و نعل در هم و بد
و ما دم رسول مرا ما و حاکم و رود و سلام و دعا کرده	
در سر هر مردم آواره کامل کرده مهر و دور و دل هر مردم آمد داورا طبعه جلوا مرا به حال داده کمر ما	در گد هر مردم دلا در هم سلا کرده و آنکه هم سرو و گل در هم صلا کرده به محل معلوم خلوا اگر ناگل کرده

در دلم آمده مکر روح	راح در ده مدام لا اگر اه
ما و حاضری او دوام آمد گوهر در حسد احد همراه	
دار و آوازه باره در سدره سایه در سلوک ما پیروم راه همواره رو که در عالم دا و ما را آن علم و عمل	صلصل روح اهل ده صده کرده رام کرد صد کرده و ده که کرده دوسه ملک گره کرد خستاد را حسد گره
محمد الله که لا و الارا ما و ح آورده همدم و بهره	
و ده که در عالم دلا و آوازه آمد گر طمع را دور داری کس را اگر در حد هر که هر ما پیرو در روح آورده دلا گوینده دار که نگار او در هر عالم	مرگ آورده که در دم را و او کلم آمده و ده که طمع را اهل معدوم پیروم آمده حال او آواره و و الاله ما دم آمده آن در دم را و او در در عالم آمده
در سر سو و اعدم سو و آمد از ما و ح اگر سلسله بر اسلاسل ما را و هم آمده	
که دگانه مهر و داد و ده کرده در در طره کار ما و ده که در آماره آیه و سر مرا	در در را و در لجه دار و داد و ده کام هر کس در سر سو داد و ده طعمه همراه سنگ کو داد و ده
ما و حاضری داد و ده دیگر	پیر لال و در در را و داد و ده

بد پدر و حم اگر ولد ار در دام آورد	در سطره دل آواره را آرام ده
مرد مکریم گرالم دارد و دواوم ده	در دو عالم هر مراد و هر اعلیٰ هر کام ده
رحم در هر دو سر کرده آنها را احیا ما و حیا آل محمد را مراد و کام ده	
کردگار را مرا طلال مد ده	مرد حساب دار کمال مد ده
در دل ما اگر دید گلها	لاله را هر سحر دلال مد ده
گر دهل را دپد عد و آوا	در سر معرکه دوال مد ده
گر خسود آورد حسد هر دم	کام او در دم سوال مد ده
هر که در ورطه گرد ما و ح را مرد را ساحل وصال مد ده	
کردگار را مراد کامل ده	در دو عالم همه محاصل ده
ولوله که در آمده در سر	در سطره ام سلاسل ده
کرده مل مدام در کاحم	در همه حال کام کامل ده
دادن در دلم سر مکه	را حله در سر مرا حل ده
مدح احمد که ما و ح آورده در سر و کار مدح حاصل ده	
لوحه لا اله الا الله	کرد در لوح دل سوال الله
او محمد که احمد و محمود	مالک الملک مالک الله لا اله
ده که آورد در رد علم	هر که را کرد او دلا گمراه

طرح را دلدار سر داده و گره	بیدید دل آمده و در دام او
گره و کرده بیدید روح و دلم	دام ما آمد دوم مصمص او
بهر سحر که ما و ح آورده دعا	مدعا کرده روا اعلام او
سلسله ها	
حالم لا آله الا الله	عالم لا آله الا الله
کرد و ورطه بهواد اور	ساحلم لا آله الا الله
در همه کار آمده هر دم	سسلم لا آله الا الله
گرد علم و عمل مرا داده	عادل لا آله الا الله
ما و حا در ره رسول آمد	مرسلم لا آله الا الله -
حاصلم لا آله الا الله	موصلم لا آله الا الله
مطلع روح را و بدلمعه	در دلم لا آله الا الله
حمد الله که کرد در هر دم	کاسلم لا آله الا الله
بهر سحر که بدید گل لا له	در گلم لا آله الا الله
ما و حا کرد در ره علام	واصلم لا آله الا الله
در سربخ محمد در دلم الهام ده	در سلام آل احمد روح را اعلام ده
هر که آمد مسلم او را روا کرده اهل	داورا حورارم در ماده اسلام ده

صدالم دارد ولا ولد ار کو	هر که دارد آورد و در دار کو
مار با کردم ره محمود را	آئند در بهم سر اعمار کو
مار با طره که هر سو سر دید	هر ما مسموم کو طوفان کو
ور و مار او مگر دارد و دید ما و حاکم محرم اسرار کو	
راه ده کار و دلم سرور او	در گل و مل هر دو آرم سوار او
امر کرده کردگارم او لا	آئند ملک و ملک مأمور او
سالک را آورد علم و عمل	کرده معلوم اگر مستور او
روح و دل ده هر دو معمار او	کامده هر دو سر اعمور او
ما و حاکم دارم سر وصل صمد سر و بهم دار السلام و حور او	
ولا اهل دل را و مادام صلا کو	دید مدعا هر سحر که دعا گو
حسد و اگر در سر معرکه	محا کا که آورد مدعا گو
درود و سلام محمد مدام	ادا کرده سالار هر دو سر او
کرم کرده همواره دارم نگرنا	طلال و الم را و مادام دعا گو
مراد دلم آئند ما و حاکم که در و در گل کاس بل را رز او	
طالع هر کس که گردد رام او	آورد هر دو هم چه اگر ام او
در و عالم کا مکار آمد ولا	هر که اعلام داده کام او

	ما و حاد رسوا و لا اسحر کرده مدح سرور گل رو	
کامده او حسود وارد درد داده در سما کمال سمو دمد و سرور و مدار علو سمیع گر در رسد سرود گلو	کردگار آمده مراد مرد کرده گل بهاره گرد آلود در سر کرده و گاه لا و گل وه که بهر حال در سماع روم	
	سلسله در گوا و انا و ح دل آواره کرد در سیر سو	
سر دیدا بهر و همه آه در سیر دور طره بود در مو در محاک حسود و در رو دار او را ملول در بهر سو	در سر لا که الا بهو دا و را کرده مرا آگه کردگار در آمده بهرم کرد مردود در همه عالم	
	وصل دکنار را رسد ما و ح او که گرد و دوام کو در کو	
در گروه ما و گر کردار او لا که کردارم ره کسار او آمده و اصوصه سگ دار کو در سلوک سالکا مکار کو	روح و دل بهر دو و هم دلدار کو در دلم کل داد مهر و مایه و صد لکند داند سر اماره را رو و گر حرص و بهوار اطر ح ده	
کامگار عالم و سر دار کو	ما و حاکام گدا آرد در و ا	

در عدم دارد همه کام و مراد و هر اهل	هر که احسن و بهوا کرده دلا معلوم
مهر مهر و دارم و در لعل او راه عدم	وہ کہ گمراہ آمدہ او بام در مہوم او
عالم الاسرار امان و آرزو را	
ما و حوا احوال دل را کرده معلوم	
دل که دارم لا دوا هر درد او	کرد عالم گرد آہ سرد او
وہ کہ آمد راہ رو را و رسد	گرم و سرد و ہر آہ آور او
ہم سناک و ہم سناک را اہل و رد	گرد کرده آہ عالم گرد او
کس کم آمد حائل حل اطم	آمدہ گرد و دل ما مرد او
مرد اسر و در ہمدرد آمدہ	
ما و حوا دارد کہ در سرد او	
لالہ مارا رو بر پا کردہ مرد	ہر سحر درد و رگش گل دادہ رو
ہر گم امارہ گمراہ آور دہ	گو کہ در راہ آوردم ہر راہ رو
دار حکم ساکن ساکن سلوک	در رہ جرح و ہوا ہر دم مرد
ما و حوا ماہ آمدہ در مہر او	
کردہ ام روح و دل و الہ گرد	
داود دادہ مہر ہر مہر و	در سطرہ سہ سہ سہ سہ
ہد ہد روح کم دید کہ روا	دام کردہ دلا مرد ہر سہ
ہر کہ گرد وصال کم گرد و	درد و عالم سرور و لا کو
وہ کہ ہر مردم حسود ساکن دار	کرد سوا آہ در ہر کہ

گرد آورده دل مادر مالا مال او مریم در دلم درده و مادام داد را هر کرا اعلام داده درک هم علم و عمل حاصل آلا که در دو العصر آمد عالما گر مکر در کلام الله العز آمده داور آرد همه ماسول عالم را اگر	و ده که سهل آرد و کو سهل احوال او مهر و مهر و کمر در هم بهر همه احوال او و ده که تسکین کرد و در بهر ماه و سال او در عمل آور و مادام دورده احوال او کو و و دار دور و واحد و چال او روح و دل هر دم سو لا آور و سال او
ما و حاتل محمد کردگار مکر ما هر سحر الحاج کرده ده همه آمال او	
دادر هر کس که ما را آمده ادر او او مراد داده مراد کرد مردم اگر کم واد هر کس را دلا مال و در و لعل گهر مالک ملک کلام و مدرک و اهل کرم در رسم سودا سر اسیر سلسله گرد آورد	وار حکم سر دایم مردم دارا کار او کو که آمد کامل و مود و دهر کردار او شد احمد آمده محمود و اطوار او و اله وصل آله و محرم اسرار او کو دلم آواره کز طره طرار او
کردگار او را آرا نکا مکر ما الله کرد و مادح مدح در هر کار او	
لا طمع هر کس که گرد آمده محرم او مار مود طره طرار در هم کرده و ده که دار داور دالام مار او را لاله در در و گل گل داده هر کس سحر	گر هوا و حرص دار و کور و انحر و اد روح مردم کو و لا را آمده مسموم او لا دوا در دوا لم دارم که دل محمود او و ده که آمد روح و دل آورده مسموم او

در

در عدم دارد همه کام و مراد و هر اهل	هر که احسن و بهر کرده دلا معلوم
مهر مهر و دارم و در فعل او راه عدم	وہ کہ مگرہ آمدہ او بام در مہوم او
عالم الاسرار آمل و آرد و را	ما و حاحوال دل را کرده معلوم او
دل که دارم لا و او هر در و او	کرد عالم گرد آہ سرد و او
وہ کہ آمد راه و در او سرد و او	گرم و سرد و سرد و سرد و او
ہم تاک و ہم سبک را اہل و او	گرد و گرد آہ عالم گرد و او
کس کم آمد حائل حائل اہل	آمدہ گرد و دل ما و او
مرد اسر و در و ہمد و آمدہ	ما و حاحاد ارد کہ در سرد و او
لالہ مارا رو بر ما کردہ و او	ہر سحر و در و در کل صلی دادہ و او
ہر گیم امارہ مگر آہ و او	گو کہ در راہ آرد و ہر راہ و او
دار حکم سالک سالک سلوک	در رہ جری و ہوا ہر دم و او
ما و حاحا ماہ آمدہ در مہر او	کریدہ ام روح و دل و الہ گرد
و او را دادہ ہر ہر و او	در سطرہ سطرہ سطرہ و او
ہر ہر روح کم دید کہ و او	دام کردہ دلا و او ہر و او
ہر کہ گرد وصال کم گرد و او	در و عالم سر و او و او
وہ کہ ہر مردم حسود و اسگ دار	کرد و سوا الہ و ہر کہ

گر و آورده دل مادر مال مال او	ده که سهل آرد و آکو سهل احوال او
مریم در دلم درده و مادام داورا	مهر و مهر و کرم در هم هر چه احوال او
هر کس را اعلام داده درک هم علم و عمل	و ده که معسر کرد و در راه و سال او
حاصل آلا که در و العصر آمد عالما	در عمل آور و مادام دور ده احوال او
گر مکر در کلام الله العز آمده	کو و دوار دور و واحد را دلال او
داور آرد همه ماسول عالم را اگر	روح و دل هر دم رسول آرد رسال او
ما و صالح آل محمد کردگار مکرما	
هر سحر الحاج کرده ده همه آمال او	
داد را هر کس که بار آمده اوار او	وار محکم سر مدایم مدارا کار او
او مراد داده مراد کرد مردم اگر کم	کو که آمد کامل و مودود هر کردار او
واد هر کس را و لامال و در و لعل گهر	نشد انچه آمده محمود و بطوار او
مالک ملک کلام و مدرک و اهل کرم	واله وصل آله و محرم اسماء او
در سرم سودا سیر سلسله گرد آرد	کو دلم آواره کرده طسه طرار او
کردگار او را آرامگا مکرما	
الله کرد و مودح مدح در هر کار او	
لا طبع هر کس که گرد آمده محرم او	گر هوا و حرص دار و کور و انحرود او
مار مود و طره طرار در هم کرده	روح مردم کو و لا را آمده مسموم او
و ده که دار داور دالام مار او را	لا و او در دوا لم دارم که دل محمود او
لاله در دوا و کل مل داده هر سحر	و ده که آمد روح و دل آواره مسموم او

اکرم الله احمد المرسل ودعونا ادعاه اعدوه کل سولاً له محسوس علیما العلم اگر موا لعلما الملک الصوم وار کمولند وار حموا کل مسلم رحما وکلوما اهل الا ما صاح و ع ما و راطراً راع ما لما کلام الله رم لما راسه رسول الله	سلموا وسمه اسمو ولا مداحه الا اعلمو سوحا اهل که لکل عدد اعلموا صالحاً وعبادو وعدا له وصد لکم کم ارم ماله ولا اعدو حسم الله امره مخلو وادع اسماء کما ادعو الله الله سطوره اللولو وأنج مارد که کما ر محو
وله مدح ما و ع داع ودعوا و له هو المذ عو	
وہ کہ در ہم کرد دلار اصاد و لام دال طرقه طرا براد و ر سلسل آمده مار موگر روح کس دال آورده لا لاله روگل داد مارا و ر دل روح چرا او کہ ہر دم لاد و آلام کس را و ہد در رہ دلدار ہر دم ہر سا و ہر سحر	روح ما را آورد آوارہ ہر دم حال و در سر ہر دم در آرد سلسلہ رسال و لعل او کم کہ دل را و ر و لعل آل او کرد آسودہ دادم راج لعل آل او وہ کہ آمد در طال و در دم لال او گو کہ در عالم الم دادہ مرا اطلال او
مہر مہر و گرد آمد و ر دل آوارہ ام	ما و صا مدح محمد گو مدام آل او

طره دارم عطر مردم کم داید ما و جا هرگاه در ساراروم		
گر دصال مرد و اصل را رسم نیل که در کام آورده و در گل لاله رو را در دل آرم سرورا گرد و الیه هر مرد هر گهم	هر مرد او بهر محاصل را رسم هر دو عالم کام کامل را رسم گرد و مادم سر و ساعل را رسم در سر طره سلسل را رسم	
کرده مامول را کردم سوار ما و جا که ماه محل را رسم		
در هوا که آه ما گرد و علم ملک اعدا آمده در ملک او هر که گرد و گرد عالم سالها مرد کامل ما عدالت سر وید	آور و ملک و ملک را در عدم کرد کارا هر که را داده هم حاصل آرد و سالکا علم و حکم الله الله در دکرده در دوم	
عمر ما عمر رو و در ماه سال ما و جا در مدح سر و ارم		
سلسله و او		
احمد الله کلمه او عو و بهو الله واحد اهدا وله الحکم لا یم لہ او اسطر الرعد موارا و البند	وحدہ لا اله الا هو عالم الله محدہ لملو وله الملك کلمه و علو ما و ملا حده الحلو	

معلی گرو را گهر هردم و هم	طره را گوهر سر هردم و هم
گردید با منول مارا لاله رو	لااله را حاصل عالم دهم
کرد کار اگر ده آنگه که ما	دور در عالم کام حاسد کم دهم
مادر و پیرار و بد در دلال	در طلال و دور و او هر هم دهم
گر محاکا آورد در مسکه	عمر اعدا در عدم در دم دهم
کام مایح سار و آرد و مگر	
در سر کاکل گره محکم دهم	
آنها ده کرم کرده و صالم	که گرد و سریدا مسرور عالم
عزاد در مهر خمر و طسره او	و مادوم سر و بد حال محالم
ملولم کرد و هر گه دور مارا	دوا داده احد در هر ملاط
محرر کرد از احوال دل را	سر کلکم و بد در لاطم
اگر کردم کمال مدح احمد	آنها در دو عالم ده کمال
سکالم را مگر وار و کم آرد	و لم آید مگر در سکالم
سوال وصل کردم مایح تا	
که سمیع آید هردم سوالم	
هر تب بهر گره صحراروم	در سواد لاله صحراروم
حاصل آرم به عا در صومعه	کام نگار کم در کس راروم
کام و آنام به داگرد و هم	گر و مگر گره نگار روم
هر گه در رسد عجب مرا	وه که در معموره دارا روم

میرسل عصر ما رسول الله وہ کہ آر و حلول در حطمہ مرد مسلم دوام حلم و درخ	آمدہ سرور صدور ارم سر دہد ہر کہ راہ سور ارم آورد در سرور ارم
ما و حاکم ہر کہ آمد اہل صلاح دہد او را آلہ حور ارم	
ہر کہ گرد سا کا گم و حرم در رہ اسلام ہر کو آمدہ داد گر آر و مرادم را روا حاصل آوردہ سرور روح را وہ کہ در دم باد واپردم وید در ہوا ہر گاہ آرم آن را	مالک الملک آورد او را کرم کردگار او را دہد حور ارم اطلس حرص و طمع ہر کہ درم ہر کہ سر دادہ دلا مال و درم گر و کردہ کردہ مارا درم وہ کہ ہر دماہ در گرد آورم
طرہ طرار او ما و ح و گم سر دہد ہر سو سلاسل درم	
در رہ کردگار مامور م ہر کہ آوردم صلاح و درخ لایع آمد دوام طور و لم گو ہر آمو د کلک ما ہر دم	در سر و کار وصل مسرور م دارم آمال کہ دہد حور م لمحہ ہر لمحہ آورد طور م داد را در سطور مسطور م
در دہر وصل لالہ روم و ح حمد اللہ ہمارہ در سور م	

داد داور دل مرا آرام	کرد هر مور و مار مارا آرام
در داور را دوار سد هر حال	هر که اهل ویرد کرد اکدام
در سماع سرود همواره	داده ام اهل حال را اعلام
محمد الله که عالم الاسرار	هر سحر داد در دلم الهام
کرد ما مول مار و اهر دم	و ده که داده جود را کم کام
ما و حاد در ره رسول الله	
داده علم و عمل مرا اعلام	
در ره صومعه که سر عالم	داور داده مراد و آ عالم
هر سحر که ملک دید آ و ا	در سماع سرود در حال عالم
و ده که حال محام ما اعلام	کرد معلوم در همه عالم
هر مهر و کمال طالع ما	
ما و حاد داد در ره و سالم	
همه اهل دل با صلا داد ام	که در هر سحر که دعا داده ام
روا کرده ام کام مردم مگر	که در دور گل مل و لا داده ام
و عا و سلام آورده ام	مراد و اهل هر کرا داده ام
ملال مراد داد دارد آ له	که در در همه را دوا داده ام
ملک را دعا کرده ام ما و حاد	
و ما دم مرا مگر داده ام	
داور داده وصال حور ارم	کا ورم سرمد سرور ارم

در دلداری که سر سودم	سربدا حاصل آمده سودم
محمد آتش که طالع سعدم	کرد در هر ماه سودم
و ده که آرد و سموم همواره	در سزا آه در دل آلودم
مر سارا دلا گویا سود	در هوا گرد آمده دودم
کرد در گرد عطر سارا را	گاور دو دو آه را عودم
در دو عالم مرا گرم کرده	داد داور مرا دمعودم
ما و حاکم درود احمد را کرد حمد الله محمودم	
کرده حال ما دلا معلوم	گرم آورده ده مرا محسوم
گاه در مطلع مراد طلوع	و ده که کم کرد طالع مو بهوم
کم دید سود مهره دلداری	مار بود کرد هر که اسبوم
دادی کام اهل دل به حال	مرد حساد کرده محسوم
ما و حاکم هر که آه سر مادم کرد روح و دل مرا محسوم	
همواره دل حوا که دلداری کرده ام	به حال روح محرم اسرار کرده ام
سرداده ام به او بهوس در ده آله	در صومعه در آمده ام کار کرده ام
کردار ما صلاح و درج آمده دلا	در کار اهل مکر همه عار کرده ام
آرام به پدید دلم آمد که سرور را	در دام طره سر طرار کرده ام
من محمد و همه احرار آورم	ما و حاکم دیگر محاکم کار کرده ام

کرد در مہر ماہ رو سر گرم	سرنہار روح را دم سردم
دلدار دادہ کہ در عالم	دور ہموار دادہ سردرم
وہ کہ در گرد و را دگر د	گر رود در سہما گرم
گاہ دارد در سہ ملا لم را	
ما و حاد در دراک ہمدردم	
در گل و مل سہ صلا دادم	صد لکہ در سہما دادم
حاصل آورده سود ہر دہ	کاس مل گاہ ہر کرا دادم
دادہ دلدار رطل مال مال	نعل دل را کہ مرور دادم
کرد در محل مراد سوار	گوہر روح را اگر دادم
حمد اللہ کہ ما و حاد ہر دم	
در دہر عام را دوا دادم	
سر وصل دلدار ہموارہ دادم	کہ او گرد و در و رطہ دادم
روم در سہ سدرہ صدر سحر گہ	نگہ کرہ و ہم دل را سوارم
ولم در ہراس عدو کار کردہ	و کہ عسکر آہ ہر سو گمارم
ہمارہ کہ مدح ملوک آور دکن	در و آمدہ در ہمہ حال عارم
ملک دادہ در صومعہ ہر دم آدا	کہ در ہول ابل درم را در آرم
ولا رام در و در گل مل کہ دار د	و ما دم دل و روح مسرور دادم
اگر سہو کردم ہمہ کام ما را	ر دا آور د سرور کام گارم
در دود ما گوہرہ حال با و ح	کہ در دسحر گاہ آمد حصارم

ما و حاکم لاله رو دبد و صلح که بحسب راه گرد کو دارم	
مکی که در دور گل روا کردم کردم آسوده هر گزیده که ما ره روا گزیده ام راه روم ده که سر داد آه و لدا را	مرهم در دلا روا کردم در سدا طعمه صلا کردم که رده صومعه را که کردم کرده در سدا سدا کردم
ما و حاکم بحسب دعا کردم حال و مامول و مدعا کردم	
کرده مدعا که روا کردم حمد الله که لا محاله دوام پروم آورد لا و الله را هر گزیده کرد و لاله و اله که دگارا وصال ده ما را ساکا آه را که سه دادم	ابلی اسلام را دعا کردم دام مردم همه ادا کردم سر علام در ملا کردم رو همه حال در ملا کردم که دگر طبع ما عدا کردم علم در دور او پورا کردم
ما و حاکم احمد مرسل که بحسب گاه در مسا کردم	
لا دوا آمده همه دردم او بگر کام ما روا آور د سرور داده مراد مردم را	که دبد در دوا دوا کردم در ره لاله روحه کردم که دعا لحه لحه آوردم

درد و عالم مرا کرم کرده	بمعاود که ماد ما کردم
حمد شد که ما روح داور	داد در هر کلوم ما هریم
آند در فعل او راه عدم	را هر در اگر نگراه عدم
در عدم درگاه ما کرده آک	کا دم در ملک همراه عدم
و که معدوم آورده عالم همه	عالم الاسرار ما گاه عدم
خود ملک را آله در سلوک	کرده هر حال آگاه عدم
ما و حاکم سو آورده سرا	هر که رو آورده در راه عدم
داور در دلا و دارم	ده و داده که در دها دارم
ما موجد که لا والد را	و که در محکمه گوا دارم
آه پر دم که آورم هر سو	در ملال و الم عصا دارم
گر دید که دگار ما داره د	همه آلام را روا دارم
حمد شد که ما و خا همه حال	وصل علام را بهوا دارم
ما سر وصل ما بهرو دارم	که همه حال بهرو دارم
صبح ولد از گو دلا که گمر	در ول آر و که مدح کو دارم
و که آواره که در طسره او	سکه در حال گاه کو دارم
کردگار دوا دلم را ده	که الم در الم در و دارم

طایع مارا که او کرد و لوایح همه	در نه و مهر سیمای معنه و بد طالع
هر سحر و هر مساکره ام او را دینا	که همه اعمال او داد و داد حکم
گو که که دمه دعا کرد و سر او را	ملک و ملک ملک او کرده ملک در عهد
هر که سلام و بدگو که دعا بارسد	سالم اسلام او و اسع مال دورم
سالک سوره همه سراه رسو علم	در ره علام که داد در علوم
گرد عالم کرده از معلوم علم	علم را مردم بود و در سرور و دم
کرده حل گر اصول و بهم کلام	داده همواره هر بهم در علوم
درس گو در مدرسه در حال علم	عام را مردم صلاده در علوم
در دهم سیم آمد او را دور دور	دار صوم طبع ده آکل لحوم
کرده معلوم علم الله اگر	لا والله که دما دم در عموم
هر که آورده حسد در معسر که	که و حاسد را همه مردم علوم
و ده که در گرد آورده و کوه سار	کر و لاله در بحر گرد و سموم
ما و حاد و دو وجه عالم دوام	
در هم آورده گل عمر هموم	
در گل و مل حرا همه همدم	در طالع کم آمده محرم
در دوایم که آورده و دارو	و ده که دارد الم همه عالم
در سرور طسره دلدار	آمده حال ایل دل در هم
که دگارا اساس عمرم را	و ده که شمار کرد کم محکم
مرگ را که دگرگ مردم در	همه را داد عمر کم در کم

مدح ہر مہر و روح ماورج گود ماد مہر آمد حاصل کلام الحمد للہ والسلام	
در در ہمدرد گر دارم دوا م وہ کہ در عالم الم را داورا ساکا ہموارہ در سبک سلوک مرد عالم در سر علم و عمل	چندم گرم آہ سردارم دوا م گرد آورده دوا م ہر کدام کرۃ امارہ ام را دارا م ما عدا اللہ سر وید گردوا م
در سہ اکو درس دار دہر سہ ما و حاد در در گل مل دہ مدام	
مہر مہر و روح مارا داورم حرص و صل لالہ رد کردم سحر کا طعا ماکلہ و اللہم دافع طالع سعدم کہ آورده مدد اہل دل را ہر اہل مالک بد رو صلح و علم و حلہ آور دلا	در داد در دل داد داورم روح روح و دل ہوا کردہ عدم وہ کہ آمد نسیم دلا را در دم دادہ دلہ ارم گل مل در دم ہر کہ طالع آمدہ دار ددم کرد صالح را عطا اہل کرم
مہر مہر و دادہ در دل ما و حاد گود ماد مہر مدح احمد ہم حکم	
داد گل مدعا بد اہل کرم در ہر مردم محال دار دہر دم و و حاد گما دگر داد مسلم کرم	طرہ طرار او کرد معطر دلم مخرم اسرارہ دل ملعم علم و حکم کرد اتا مرا مالک ملک ارم

آوردہ ام و درود و سلام و دعا کہ ما	در لوح دل مصور وال محمد م
بیج مکول رطیح ار داده ما و حیا	
ما مادی محمد ر آل محمد م	
گر طای و در دہر کس یاد و اگر دم مدام	گر گریگ ار کو دم در و واد اکرام
کرده ملائک جنم و کرده ام اور احلال	ساح وہ در اصطلاح ماحلال آج صام
در دو عالم عالم الاسرار و دارم گواہ	کل نمل آوردہ گرا و کردہ مصلا را امام
روح طایح آور دہر کو دہ طایح راج	ور در سدر ام ولا در دہ طایح مدام
گو مدام انجمن ہدایت را کردہ دور	ساح و روح و کائنات ہم دار مادہ مدام
محکمہ مصور و حکم حکم حالہ عام کرد	دار حکم کردہ امامت را ہر سودا مدام
در رہ سالم ساکار و کردہ گار	کر دہ مسلم را مسلم و و صمد دار السلام
آمدہ در دار و اور و کامل یکال	کر دہ سدا و ہر گاہ کہ کر دم گام
ہر سحر در و و دعا کہ مدعا آمد و در و	در ملک کرد اور سور و ما المہام
گر وصال او حصول آورد و دل مدام	وصل اور لکر د اور سور و ما المہام
در سہر ما کردہ گار حلقہ کردہ دار	راہ ر و را کردہ ماد م کار کردہ سہام
بر کردہ دل و در و سہر آہ آمد و در و	مخروم اسرار او دلدار را کردہ مدام
در سہر کام طالع سعد او دار و طلوع	ہر کرا اعلام کردہ مالک ملک کلام
کر دہ حاصل ہمہ علم و عمل حلم و صلاح	گو معلم طمہ علام و محمد را سلام
کر دہ ام در ہر سالہ بیج اولاد و جلال	ور در و و الحمد آید حاصل م و در دمام
مالدار و کامگار دہر و ملک سہر در	کر دہ در دام دل آمد ہد ہد آرام رام

ہر گم آمد کلام اللہ امام ہم روا کردہ مراد ما ہمہ ہم درو مسطور احوال رسل کہ در سوا ہر عد و اللہ را	کہ معلوم حلال و ہم حرام ہم دو اہر در و را دادہ دوم ہم حل آمد سالہ در حال عام دادہ اہل اسلام را و السلام
ہر کہ در دل دارد اورا ما و جا گجو آرد در دو عالم ہر مرام	
ما ہر وار ہر کمال محمد در ہر ساو ہر سحر آرم در و داو ہر مدح کو مراد بد آو کہ سید آورده سرو ولالہ و گل صد صفا لاحد کمال احمد مرسل کہ آمدہ در حال کرد سالہ آگہ کہ در علوم ما طعمہ حرام ہمہ دور کردہ ام ہر گاہ کام ناہمہ دم لعل او ہر دم سرو و خود کہ در سمع مایہ ما راہ و رسم سالک گمراہ سر ہم وصال آلہ سورہ دم را و بد کہ ما کردہ طلوع طالع سعدم کہ در در کردہ سوال در سر سدرہ مراد ما	ہم وارہ در محال محمد ہر سال و ماہ در سہ سال محمد مداح سرو ولالہ آل محمد ولالہ عروس و دلال محمد در مدح کار کردہ دلال محمد آسودہ طعم حلال محمد حل کردہ ادلہ آل محمد ما کا نگار در دلال محمد آرم سماع و در سر حال محمد رہ کردہ در سلوک کمال محمد مسرور در سر وصال محمد در مطلع صعود ہلال محمد ہمہ اہ در مراد سوال محمد

گر حسد حاسد آورد هر دم گروه مدعا و کام امل	گو که آمد کلام او مهمل شد آنچه کرده ام همه حل
حمد شد که آمده مافوح در سطره عمر ما اطلول	
داد را در سر و صول وصال در کمال صلاح را هم ده گردد آورده هر مراد و امل سهل در هر محل صمد کرده	ده دوا کا دم ملول ملال که روم در ره صلاح کمال در سحرگاه هر که کرده سوال دور هرگاه داده حال کمال
داده علام کام مافوح را منج احمد که کرد در همه حال	
سلسله میم	
محمد که در هر دو عالم مکرم مدارا کارم مال مکارم رسول مطاع امام بهال محلل محرم ظهور و مظهر دلارام و مدوح مداح کامل که دار و دهر در دوارم آلسا	عطا و کرم آمد او را سلم که بود و علام و محمود اکرم دود و مراد و بهو الله اعلم که سالار اسلام و معلوم عالم کر مکار و سوار حکام محکم ملولم و داده مراد و ملا لم
ادا کرده ما و صاحب احمد سلام و در و دعا گو دما دم	

گو که رو آورد در علام را	هر که آمد عالم احوال مرگ
مرگ دارد در پس او را دوام	هر که معلوم گردد حال مرگ
دور هر که کرد ما و ح را ملول	در ملال آمد و مادام حال مرگ
سلسله لام	
ساکا سرده همه ملک و دول	در سر مالک گسل سلک گسل
گاه علم و که عمل را گرد آر	طوره عالم آمده علم و عمل
داد را حرص و بهوارا سر و هم	گرد و دار اهل طبع گردا مل
مار کا کل سرده هر دم دلا	در گلو مارا نسیم آمد ما حاصل
ما و ح در مهر مهر دگر دله	در سطره گره هر حال حل
روندیس درین گو در هر محل	ساکه را کرده ام هر حال حل
همه اهل و رع در مدرسه	گرد آوردم همه علم و عمل
هر که سر داده دلا حرص و بهوا	گرد حاصل در ارم حور و حلل
مرد را محصول در دآمد مدام	در گل و مل گردا دگر ملل
آمده حلوا کلام ما و ح	لعل او هر که مراد داده عمل
کرده ام مدح احمد مرسل	او محمد که کامل و اکمل
گو دلا لا که الا لث	کامده دو مصور اصول

مراگر رحم رحم آر دہمارہ	ہمارا گرد لا مرحوم طابع
محمد را محمد ما و جاگو	کہ کردہ مدح او معدوم طابع
ملک کرد ملک و ملک ہم طابع	در و ساک و مالک آمد طابع
دلا مردم و مور و مار و گس را	عطا کرد و روح و ہوا داد و اسع
کلمہ گرد و دوا در ہر دو عالم	و ہد ہر کر اسعد و مسعود طابع
مراسد آور و سودا دما دم	در دمع دارم دلا رام طابع
لوامع عمل آر ہر دم دلا را	کہ ہر عالم آور و در لوامع
آلہا مراد دلم کلمہ آمد	کلام مراد و سموع سامع
الا ما و جاگو در و د محمد	دلا آل اورا د عا محمد واسع
سلسلہ ک	
ساکا سر دادہ ملک و ملک	کردہ سطر اعل ہر اہل حک
دار مسلم را احد دار السلام	ہر کہ مرد و دادہ دار درک
وہ کہ سر دار الم و مصر کہ	عسکر آلام را کردہ کمک
روم و مصر و لا طور طلا	گرم و سرد و ہر سودہ و درجک
ما و جا ہموارہ در و لا دوا	مردم مرودہ را دادہ حک
اندہ در دم الم عمال مرگ	روح و دلی را سر ہد و حال مرگ

هر که رو آورده در راه طمع	داور او را کرد گمراه طمع
هر که اهل طمع گرد سما	آمده محروم به راه طمع
و ده که در راه طمع رود	مرد کامل سر و پد راه طمع
گرد عاها بهر سه طمع دهد	کام کم گرد آورد گاه طمع
حاصل آر دما و حامل و دم هر که در دل دارد اگر راه طمع	
آمد طمع محصل طمع	که عدم کرد حاصل طمع
دور هر دور را که گرد دارد	و ده که آمد محاصل طمع
گر طمع در دلا و دوا دارد	سر و پد بهر در دل طمع
در کمال طمع ملال و الم	و ده که آمد مکمل طمع
کرد در گاه در عدم مایح دو سر اگر و مکمل طمع	
آنها که ده محروم طمع	که دارد بهر اهل عدم طمع
اگر آرد در ملک مالک	رود در بهر الم محروم طمع
و گر حرص و بهوارا کرد حاکم	و در آمد و رسد محکوم طمع
درم کم آورد محصول و دریم	اگر مکه رود در گم روم طمع
مرا و کام را آورده حاصل	که دارد در عدم مرسوم طمع
دلا فارد گرم مکرم گد ارا	دما دم گرد رود محروم طمع
طعام ارا در گلو آرد و وادو	دسم سم گرد و مسموم طمع

مرا کرد در نه مهر و مسلط	هواد ده که سر داده هر سو مسلط
آلما کرم آمد در غصه گاه	که در بهول گردد سر سو مسلط
دلکم کرد معلوم احوال ما را	در آمد در احوال هر سو مسلط
ملکوت حال در دم که کرده صمد	الم داد در حرم دار و مسلط
دو اکم رسد ما و حیا در مقام که آمد دل و روح هر دو مسلط	
سلسله	
هر سحر در صومعه کرم سماع	که سرود و گاه آورد سماع
گو مدرس درس در هر مدرسه	آمد اهل الله را هر دم سماع
و ده که و کرده سماع آمال را	محرم آمد در حرم هر دم سماع
اهل دل هر گاه آورده سرود	روح را سرود ام و کرم سماع
کرد گرداورد در عالم سرود ما و حیا هر حال گرداورد سماع	
کرده ام معلوم اسرار سماع	سرود هم همواره در کار سماع
گر سماع آمد محرم را حرام	حل محلل کرد اطوار سماع
و ده که ستر عالم اسرار و	آمده محروم مکار سماع
در سرود ما سرود الله گو	کادم هر دم هوا دار سماع
هر سحر که ما و حیا در صومعه کرده ام همواره دوار سماع	

سلسلہ صا	
ہرگز اگر دور ہم سر حرص	وہ کہ سر واد روح در سر حرص
حرص را ہر کہ در سر آور وہ	گر و آور و مرگ احر حرص
وہ کہ در صومعہ کم آرد راہ	کم رہ آمد مگر محسر حرص
گر ہوا د احرص من گرد و کس	کار اورا لگو کہ مصدر حرص
مرد حارص دوام در عالم	
ما و حارص آمدہ مگر حصر	
گر و آسودہ کم دل حارص	حرص آلودہ گو گل حارص
ہر دم آمد سوار محل حصر	کا مدہ حرص محل حارص
ہر طلال و الم کہ حرص آرد	و در کردہ محاصل حارص
وہ کہ گرد مراد کم گرد و د	حرص آمد سلاسل حارص
حاصل عمر او حصول آرد	ہر کہ آمد محاصل حارص
کرد و معدوم دا و ر عالم	
ما و حارص کام کا مل حارص	
سلسلہ طار	
ملک ملوک کرد رہا مالک طراط	سنگ رملوک کرد رہا صلیک طراط
اسرار روح را ہما احوال درک کرد	پس کس کہ آمدہ دل او درک طراط
گرد آور و چارہ صراط رسول را	ملک و ملک و ہد ملک مالک صراط
گرد و مراد و ج احمد و امام	ہر کہ کہ آمدہ ہما ہم ماسک طراط

علم و حلم و صلاح آید که مرگ	و ده که در گور که در گور و دوس
ما و حاکم در سر حرم محرم	کرد احرام مکہ محروس
کاکل مهر و گداز آمد مار کس هر همه کام و اعلی گره دور و در دو عالم مدعا ده داد و در سلوک کردگار آمد اگر رو در آسمان در راه صلاح روح کالا دار گداز آورده که در هر گداز آورده سر کردگار داد و در دو عالم	طره در سر آور و طومار کس هر که آورده کرم و لیلار کس آمد هر دم دعا یا کار کس سالکا علم و عمل اطوار کس کامده علم و درع کردار کس کرد دل آید اگر طرار کس گو که معمور آور و معمار کس کرده سر در در اسرار کس
در عالم ما و حاکم دار و مدد	در دآمد محرم اسرار کس
آه آوردم آلهما و اد رس در هوا و حرص رو کم آورم گرد آید کام در هر دوسرا هر که اکال لال آمد دلا	رحم کرده ده دوادر دوس کا در حرص و هوا و دوس هر که آمد در سر حرص و دوس هر سحر آه آمده اورا عیس
و ده که خلواطح داده ما و حاکم	آل آدم حاصل آورده عدس

ساکا گو محمد داو در	هم درود محمد سرور
حمد الله که عالم الا سهار	دادخا در اول آغور
کام کم کرد و در و طالع ما	صد لکه داد در سه محور
داد را سرور را که مگا را	اهل دل را را واحد آور
در همه حال که دعا ما و ج	
دعا و اهل دین داو در	
سلسله س	
در دل ما در آمده و سواس	روح ما را که نکل دهد در کاس
پیرالم را چهاره در عالم	کرده محسوس مردم حساس
در دوارم دلا دوا در ده	که دلم در ملال کرد و داس
چم سرور آورم که سر در دم	در دم گرم سودده دطاس
داد و دلدار در در دارو	مالم او را اگر که کرده آس
گه مراد در دلا و دوا گه و د	مرگ را هم گلو در آرم داس
آمده موسم گل حسرا	
ما و حاراج نعل ده در کاس	
کرده دلا در طره را معکوس	داد او را حرا سم طاؤس
رو در آور سلوک اهل الله	طره ده سالکاره سالوس
مکر مکار سحر ساحرا	هر دو سرده که کرده محسوس
کاس مل ده مدام هر که دور	کرد در گره دکاسه کاؤس

مرد را مامول کو آر دروا	وہ کہ در گرد آور دآمال عمر
عمر اگر صد سالہ گزید و داد را	وہ کہ آر د در لحد اہوال عمر
کردگار دہ مراد ما ہمہ	کردہ ام معلوم اگر اہوال عمر
ماہ و سال عمر مردم کم مدار	سال و نہ صد سالہ و حال عمر
دادہ پر حال در دلا و دا	کردہ مردم مرا حال عمر
گو در دوا احمد مرسل و وام	سالکا آور دہ ار سال عمر

ما و حاکم ما کہ آر در سرور
لمحہ لمحہ کم کہ گزید سال عمر

ہر کہ داد ار واج را اظوار عمر	دردم آور دہ اساس کار عمر
وہ کہ در محمود ما عالم د لا	عمر مردم کرد کم معارف عمر
عمر صد سالہ مرادہ داورا	در صلاح آور ہمہ کردار عمر
در دما کرد دوارہ د کردگار	حمد اللہ کرد صلاح کار عمر

ما و حاکم دارم ہر اس عرصہ گاہ
لا و الا کردہ ام طوبار عمر

وصل داور آمدہ مامول عمر	ہر دم آر م خدا و در طول عمر
در حصول مدعا کردم دعا	حاصل آور دم ہمہ حصول عمر
کردگار دہ دوا در دھرا	کامدہ حل الم محمود عمر
ہر دو عالم کام دل دہ ہر کرا	کردہ علم و عمل محمود عمر
عمر با در بیج احمد کردگار	ما و حاکم دادہ مرا مامول عمر

گردمکه هر که آمد مرد حاضر او آورد در صومعه هر که کرد اند او اهل حال را هر گم علامه داده مد که کاس نعل داده مراد در گل لانه پرسو در مکر هر که مد آه در دانه ده مردم آورم روح او همواره نه در آمده راه رو را در ره و رسم رسول	در دوعالم حاصل آورده سرور در رسد و رستم او آوا که دور آمده همواره سردار و صدور علم را معلوم کرده در صدور روح که دآرد مگر هر حال شور در ملا آورد همه احوال طور ده که مردم را دهم اعلام صور هر که در عالم دلا آمد حضور هم ارم داده صمد هم شور
هر که را مامور کرده امر او ماهر آمد ما و حاد در هر شور	
داور را دار دوده و در دم مدار کردگار مردم آوردم دعا مردم کرم را مراد آورد و ا سازگار کردار پر کام و اعلی	در سطره دلم در هم مدار مدعاده و اله عالم مدار نعل و در اهل کرم را کم مدار رد اساس حرص را تحکم مدار
کرد محمد روح همه مردم آله ما و حاد در مدح احمد دم مدار	
روح و دل را هر که داده سل غم دادگر دلا که کلمه و لال	در دودم کردم مدار حال غم عزس دم را هر که کرده لال غم

بیر که سرداد و در و عمل و گهر	آمده واصل آت صور
محدثه که گرد آوردم	لاله واصل کردگار سحر
کاس میل ده دلا مدام مرا	که دین روح را سرور مگر
در ره مهر ما هر و گرد	بیر که آمد و را دوام و دهر

ما و حاد در سر حسو و عددو
دور بهواره داد در و دیگر

کردگار لاله و هم کردگار	هر دعا گو را دعا گو دم مدار
مردم ار علم و عمل را گرد کرد	آمده در هر دو عالم کامگار
در سلوک عالم اسرار ما	سالکا که در صالح گرد آرد
آورد و وصل گل لاله حصول	بیر که گرد و هر سحر در کو بهار
محمد عدل و مدح احمد را مدام	کرده ام در دل و روح حصار

گو سلام آل او ما لا کلام
ما و حاد حرض و بهواره دور دار

آورد و دل گرم دم سر و نیمه عمر	در سر و هوا گرم و دم کرد و نیمه عمر
هر گاه که سرداد و دم آه دادم	عالم نیمه در کرد و را در و نیمه عمر
در عمر نیمه در و عالم داد و در	در واکه رود و عالم در و نیمه عمر
بند و دو اکبر که سرور دکم آرد	سرور دهم آمده بند و نیمه عمر
بیر که که ره دور رود آمده دلدار	و ده که دید و دره آور و نیمه عمر
اگر صالح و گه طالع و حساد که مافح	در طره سر که و ملک کرد و نیمه عمر

داد در لجه گدار اموال	کرد در هر دو سرا هم عاظم
مدح او کردم و گر سحر حلال	ما و حاکم دالم را ساحر
سر حکام محمد طاہر حاکم محکم و سردار ہمہ در سر عدل و صلاح و اصلاح مردم اہل درج را کہ رسد بہ بد حرص و ہوس عالم را در ہمہ ملک و عمل واکرودہ	سور اسلام محمد طاہر مکرم عام محمد طاہر کرد اعلام محمد طاہر دہد آرام محمد طاہر کرد در دام محمد طاہر گرہ کام محمد طاہر
ما و حاکم اہل کرم را ہر دم	کرد اکرام محمد طاہر
سرور عالم محمد طاہر آمد کردگار محمد اسلام او را گو کہ در ہر معرکہ ہرگز ہر آرد و ہر دم نہ و اگر دوا کرد ہم حاد و اصم صام او دارد دول اہل داد و داور عادل مال مال ملک ہر رک داد را کہ او را کم رسد او ہم ما	کو کہ دگار و ہوا دار رسول کردگار آمدہ گزار و ارد و دار ان فی سہار کرد ہر کس را کہ نہ و ہر دم نہ و در دوا روح امدار ہر اس او را کردہ ہمار کو سراستاک را در لجه آرد و مار مالک و در گاہ او آمد مالک را مدار
ما و حاکم ہر محمد را دعا با کردہ	کام دل او داد کو ہمواہ آمد کاہگار

و ده دوا مارا که در دیوارود	مگر ملولم کرد گارا داد را
و صل گلمه در اولم داره دیوین ما و حاحر ص و بهوا کس یارود	
در سرا و ده و ماد م صد کده طالعیم هرگاه امداد آورد آده مامور او هر دم و دد لاله رو هر که که آورد ده مدد در حسد گم دار اما لا ولد ده که در هر سو گدا آسارود مدعا هر دم روا آر دصمد در دریا هر حال دار داد و ده	حاسد اگر ده دلا را ماحسد آورم در مهر مهر و کام را امردا و ر را که عکس آرد دلا کاس مل داده سحر در در گل کرد گارا بهر همه حسا و را گرید و طالع کم آرد در در را ساکا گم در در هر کس مگرد گرد دارد در دمارا اگر دگار
سود کم دارد دعا یا ما و حاح مرگ هر که در سر مردم رود	
سلسله را	
کامده تیرا حد را ما هر حکم او در همه عالم صادر آده عدل و عطاء اعامر همه در ملک گمار و طا هر امر او علم و درع را آحر	مکرم الد هر محمد طا هر سرور عادل و سردار حکم کرد اکرام و کرم را معمود همه در ملک در آرد گو هر درک او علم و عمل را مدرک

محرورم حسود دارد گردد هرکس که در آورد مادام	هرکس که طبع عوام دارد مأمول ردا کدام دارد
ما و ج هدم دراد عاگو هرکس که سر سلام دارد	
سراپل کرم طاہر محمد سوال آرد گداگر در ره او روا گردد مراد اہل کلمہ در آرد در دل مرده دگر روح مرادم را روا کرده که داده اگر گردد حسد حساد گردد	که گردد آرد علم طاہر محمد دید مال و درم طاہر محمد رو و دگر در حرم طاہر محمد دید ہر گاہ دم طاہر محمد عدو را کام کم طاہر محمد در آرد در عدم طاہر محمد
دعاگو ما و جا ہر دم کہ کردہ مرا رحم و کرم طاہر محمد	
ماہر و گر در رہہ صحرارود ظن طرار را اگر سر دہد گرد ہرکس گردد و آرد کہ د روح و دل کم کردہ ام دریاہ مردم و در گور دارم مہر او دلولہ دار کہ دل را داد گل آہ سروم گرم کردہ و ہر را	اہل دل در مہرادر سوار و د وہ کہ مردم در سر سو دار و د مرد را اگر در سر کالہ رود گردل در دم دہد چالارود وہ کہ مہر را ہر و اصلارود در بحر گہ لالہ حسد ارود گرم گردد عالم از سر بارود

الاما و حاکو در در رسول که علامه مهر سلام کرد	
هر صراط ما محمود آمد کرد حکام حکم محکم را سالکا اسم و رسم را برده علم همواره در عدم دارد	سرو جاسد اساس موم آمد امر بهر عام در هموم آمد مسلم ملک رسوم آمد هر کرا حرص در نجوم آمد
طهره لاله رو نگار مایه سرو کار نگار روم آمد	
کدام محرم علام کام کم دارد که راه محرم علامه در حرم دارد نگار طلال رسد روح و دل طول ندارد کرا که آمده سیر سلوک را سالک نگو که آه و لم آور و دلا بهر دم	کرم مدار مراد آمده که هم دارد مراد مرد که نگار در کرم دارد که اهل ورد و دوا سر دبدالم دارد دوام در ره واصل و حصول هم دارد که بحر بارود و راه در عدم دارد
هماره مدح محمد که مایه آورده محاصل که دبد حاصل و دوم دارد	
مل هر که دلا مدام دارد در واکه دوا که آردم کس در طرکه در آرد بد روح دل در سر کا کل به ما	همواره مراد و کام دارد دل در دوا و الم دوام دارد هر که سرو کار دام دارد گو سلسله مرام دارد

مستطاب

چرا که همراه دلا آرام دوا گوگرد	ملک الملک در اسعد مکرم دارد
نشد آنکه که هر اسم سما هر دو	کامل اکمل و هم صالح و اکرم دارد
و ده که دارد و بدم آه که آرد و هر هم	هر دم آرام مراد اله و در هم دارد
لاد و اهرام و در ده که دارم مافوح	
کس دگر در دهم مردم عالم دارد	
مراد و گلو کرده در و در و	که در راه دارم دلم گرد گرد
دلا گرگ هم کوک دل و در و	که دارد و پدر روح مادر و سرد
مراد و دوا الم دور و در و	که کردم و مادام الم گرم و سرد
نخل آورد و در سرم و در و آه	که دارد و دل و صدر آس دارد
مراد و صل دلا که کرده حاصل	گرم کرد ما را کر رگار مرد
آنها در و در محمد مدام	
که مافوح ادا کرد و آورد و در و	
سلام و دعا با دلا آرام کرد	دل و روح ما هر دو آرام کرد
رسول و رساله که ارسال داد	همه حال و احوال اعلام کرد
مراهم دوا داد مالا کلام	که او دور هر دو و آلام کرد
سراسر که بود ام کرده مدام	همه و ازار و اح در دما کرد
دلا داد و دلا ما را حرام	که او پدر روح ما را مرام کرد
حکم در پدر و در اسلام	که هر گام در راه اسلام کرد
مراد و دل آورد و بدم و دما	مراد دلم داد و اکرم کرد

چروک که درد طبع در آمد	مخروم وصال داور آمد
هر کو در دمال گریه کرده	در مرص و هوا کس در آمد
دردا که ملال و درد دارم	کو مرگ که او دوا گر آمد
درد و رهاک بر عد و را	همواره حسود همسر آمد
ما فوج که درد را حمد آورد در ملک سرور سرور آمد	
روح و دل ماکه مطهر آمد	احوال عدو مکرر آمد
هر سر و حسود گر دکرده	آه دل ماکه سرور آمد
مرگ آمد و درد گر دکرده	هر درد که لا دوا در آمد
هر کس که منر صلاح دارد	سرفراز و امام عسکر آمد
ما فوج صدم مرار و کرد	بر فوصله که در سر آمد
هر کرا ده حواس دور آمد	درد و عالم سر ضد و را آمد
کرد حاصل مراد کامل را	هر که در صومعه حضور آمد
هر که احرام مکّه دل کرد	ما هر مهره صد در آمد
گو که درد و حه دل ما فوج سرور را سرور را سرور آمد	
آه صد آه دلم درد و دادم دارد	روح ما بهم که وصال در او کم دارد
هر کرا بد آرام دل آرام آمد	روح را در سطر روح مسلم دارد
طایع اسعد هر کس که طلوع آورده	لاله بد محرم و گل مل همه بدم دارد

محمد و کرده میگرد را	که ماه آمده مهر دار محمد
سحرگاه سوده سرسره را	سیم کتبه را بهوار محمد
مراد و عالم و پدر و روح را	که گرد و دلم گرد دار محمد
کرم کرده آرد مرادم ردا	که آمد مدار انداز محمد
درود آورم بهر مساحت	در آمد دلم در حصار محمد
دعا مافوح آسا دوام آورم دیده عاگردگار محمد	
هر که هر دم آمده رام سرود	آورد بهمواره اکر ام سرود
ساکت کامل که دلو آورده	اولا او کرد اکر ام سرود
آورد بهر حال در عالم سماع	روح و دل را داد آرام سرود
رود عودم را در هر دل را صلا	عود کرده روح در کام سرود
ما فوح آسا هر که آورده سماع در دل او آمد الهام سرود	
کرد اهل در را هر دم سرود	آمده بهر حال هر دم سرود
مهر دارم مستملا هر سال و ماه	بهر مسأله هر سحر بهم سرود
واده ام هر روز را دارد و گر	ده که دارد آمده در دم سرود
در سماع آمد همه حال اهل دل	روح آسا هر که آورد دم سرود
کرد در حال سماع ما و حیا گاه روح و گاه دل در دم سرود	

سرودیدگر حسود سهم حسد	ما دعا کرده هر دم آرام صلح
در همه کار او صلح آورد	
ما و جا هر کرا گمارم صلح	
هر کرا آمد دلا هر دم صلح	کام او آورد و راه هر دم صلح
داد در دم هر مرد و مدعا	کار هر کس را که ما دادیم صلح
در هر وصل صمد در صومعه	ساکا همواره آورد و صلح
طالحا در دعا دارد و مگو	داد دارد و در همه در دم صلح
حمد الله در ره در سهم رسول	
ما و جا در هر محل کردیم صلح	
سلسله وال	
دلا گو دعا و سلام محمد	که آرام درود دوام محمد
صلح و درج حاصل آوردیم	که داریم اصول و کلام محمد
دلم بدید روح را داد را	در آورد در دور دوام محمد
دیده روح و دل را مراد و اعلی	که آمد دل و روح را م محمد
سرور دو عالم دید کرد گارا	مراد وصال مدام محمد
رو آورد کام هر دو سرا	بها و ازل کرام محمد
همه حال دارد و دلم ما و جا	
سردج اولاد عام محمد	
آله آمد که دگار محمد	که هر و عطا کرد گار محمد

آمد آگاه محمد صالح گرد درگاه محمد صالح دیدم راه محمد صالح کرد همراه محمد صالح آمد آگاه محمد صالح در همه گاه محمد صالح ماه در ماه محمد صالح سر دہ آہ محمد صالح در سحر گاہ محمد صالح	ہر سحر گاہ محمد صالح راہ کم داد ہمہ مردم را کردم اگر گرد در او ہر دم در سحر ہوا اگر آورد مرد طالع روز و رہ او گر صائم کرد و ہدم صالح سال در سال صلح آمد ہر صہرہ دور ستا اگر گرد کرد مرد و ہمہ اعدا را
کرد آگاہ محمد صالح کاورد در صوبہ ہموارہ صلح کم دہد و لالہ را مکارہ صلح آورد و ہر حال در گہوارہ صلح در در کردہ دل آوارہ صلح	داد مافح مراد ما ہر گہ کرد سالت را بگرہ امارہ صلح در محاکمات عروس کام را ماورد و ہر ار دہد کو دک طر وہ کہ دارد ہر کراہم سر دہد
ما و حاصیل آہ اگر در معرکہ طرح دادہ حاسد مکارہ صلح	
آمدہ در صلاح کارم صلح کرد در دو را و مدارم صلح در سہر کرد کارم کارم صلح	در محاکمات صلح دارم صلح حمد اللہ کہ داور عالم در سہر کرد کہ صلح آرام

سوال آوردہ مسئل مایح	سحر و صومعه ہر گز کہ آور
روا آور ہمہ محصول مایح	کرم کردہ آلبا کہ دگا را
ملال لادوا محمول مایح	الم محمل و لم را کرد کا مد
رسول اللہ محمد را دیگر گو	
کہ آمد مدح او معمول مایح	
کہ ملول آمدہ کل مایح	در دوار و مگردل مایح
طرہ آمد سلاسل مایح	ہر کہ آورد و لولہ در سر
کا مدہ در و محل مایح	مایح آمد سوار محل در و
داوہ کام کامل مایح	در دمل کردہ دلاور کام
داد و اور محاصل مایح	مدح احمد کہ ہر دم آوردہ
کردہ ہموارہ حاصل مایح	در در و رسول در و سحر
ہم سلام محمد آورد روح	
ہم دعا آورد دل مایح	
مدعا داد محمد صالح	کرد ایداد محمد صالح
ورد اوراد محمد صالح	در سلوک امر اگر دارد
طرہ سر داد محمد صالح	کرد آوارہ دل ما ہر گز
کرم و داد محمد صالح	در صلاح کمال گرد آورد
حمد اللہ کہ دادہ کم مایح	
کام حساد محمد صالح	

هر دم آورد آه را ما وح هر مسافر سحر و پند مع دود آیم اگر رود گاه سر و پند آه را که گرد آرد	در سما کرد راه را ما وح در و لم همراه را ما وح در و سر که گاه را ما وح سر و سر گاه را ما وح
در حصار در و در و در کرد آرا گاه را ما وح	
عطا کرده مرا داوود وح و او هر دم که آرد که گاه سراسر راه در سو کرد مهر و و ما دم در حرم گردم آله	که آمد سر و در عسکر دل و روح که آورده الم آمد دل و روح که آرد در ملا محمد دل و روح که گرد گاه گرد دل و روح
همه محصول گرد آورد ما وح که دارد در صله در سر دل و روح	
در آمد مهر و در دل و روح علمها به سحر گرد آورد مهر حدا دارد ولاده مل و نام دم دو دارد و مرا هر دم که آرد	که دارد و لوله همسر دل و روح که کرده در سما مطر دل و روح ملا ل و در گرد دل و روح که مار داد و در سر دل و روح
سریع محمد دارد ما وح که مداح آمد او را هر دل و روح	
آلهاده همه مامول ما وح که او را داد آمد و ممول ما وح	

مرد صالح سر دین راه ویرج	هر که صالح آمده دارد صلاح
در دل اعدا سهام آه ما	کارگر آمد که واکرده صلاح
ماه دل مارا که هر دم ما و ح	
در دل درد و بگل آورد راج	
آنها کرده ام در هم دل و روح	که سر داد آه را هر دم دل و روح
سخن مارا ملک اعلام داده	دیده اعلام در آدم دل و روح
دلار روح آمده امر مصور	که حاصل کرده ام در دم دل و روح
خدا دار السلام آمد مسلم	که کرد اسلام را ستیم دل و روح
دوا در سرم را آمده راج	کله خم را دیدم هم دل و روح
اگر سر داده طره سدا سر	دلارا مارا با کردم دل و روح
ظالم را دیگر دارد که آرد	که آمد در الم بهدم دل و روح
مکر داردم همواره ما و ح	
که داده لاد و ادر دم دل و روح	
محمد را در و آورده ما و ح	رواکام دو عالم کرد ما و ح
ولا ده گرم دارد در داورا	اگر سر داده آه سر دما و ح
دگر صورت آیم ما و ح	دیده ملک و ملک در گرد ما و ح
کرم کرده کرنگار ادا ما و ح	و داده و ه که دارد در دما و ح
آنها کرده ام محمد و ح عالم	
که هر دم من احمد کرد ما و ح	

مالک الملک رو کر آورد	گر دهم عام هم کرام صلاح
هر که در صومعه رود مایح	
گو که همواره دارم صلاح	
هر که گرد آورد دوام صلاح	دید او را همه حرام صلاح
صالحا روده صلاح گوی	ما که در آه گو کد ام صلاح
گو که در اصطلاح ما آمد	مل حلال و دیگر حرام صلاح
داد در در گل صلاخی را	کرد هر که سحر سلام صلاح
در دسیر دوا مرا مایح	
در دیکاس مل مدام صلاح	
الها ده مرا الطوار صالح	که رو آورده ام در کار صالح
کر مگار اکریم دار مارا	که آمد احمد سر دار صالح
رسولا گو محمد را سلام	که داده روح را اسرار صالح
مگر دار دلم معمور گرد	که حاصل کرده ام معارف صالح
مسطر دار دم در هر دو عالم	دید عظم اگر عطا صالح
دل و روح مرا سرور دارد	مرا دم گردید و لده ار صالح
سلام ده و دوم مایح آسا	
که گرد آورم دیگر دار صالح	
ساکا همواره ام ده کاس صالح	دور دار امساک گرد آور صالح
کم رسد هر که حرام آورد مل	مل حلال آمده مرا در مطلق

دارم همه حال سرور مصدا	در طوع مالک در هر مالک
	در مدح احمد محمد احد را ما و ج دیگر گو که او کرده ملا
سلسله حار	
کاورد روح در همه ارواح دار در کاس مائل رحمت اح روح هرگاه که صدالحاج گرد آورده ام کمال صلاح کرده مدح حاصل مداح ده مرادم که روح آورده اح گردید در کلام ما اصلاح وارسند گرد عالم ارواح هر که در کام کردی اح در سواحل در آورده ملا	داد داده مدام مارار اح در دسر دوام داروده ده دلم را سرور هر دوسر مدح احمد که کرده ام هر حال داده درک در دل ذراک مکرما در سوال هر مسئول هر که در عالم آمده اهل ادراک دیدار اصلاح دل علام آمده کامگار همه ایه گر که اکس دید در دگر گوهر
	ما و ح در سر محمد آر لوحه لا آ که در الواح
دارد او را حصول کام صلاح کرد و سالک مگر که دام صلاح سر دید هر که اسام صلاح	هر که را آمده امام صلاح دید و صل گرد آورده صلح و اصلاح کم را دارد

آورم رسم رسول اللہ کہ ما	ہر دم آرم رہ روا سو اک را
ما و حا حاصل سرور آورده	
گو محامد سرور لولاک را	
مکر مادی رطل مالا مال را	در سربل سر دہم اموال را
داور دار و مرا ہموارہ دہ	درالم دارم مکدر حال را
ہر سراسیمہ معمار آورد	دارد آوارہ ہمہ اطلال را
مار کا کل را کہ ہر دہر دہد	وہ کہ گرد آرم دیگر اموال را
ہر کہ آمد واکہ وصل آکہ	طرح دادہ در رہ اموال را
در حصول کام کامل ما و حا	
کم روا دار و دلم اہمال را	
داور گوگرد لعل راج د لا	مس دل کردگار کرد و طلا
سرور سکندر سرور آمد	ہر کرا داد اہل در و طلا
روح و رجال دادہ ام ہر گہ	در سماع سرور و عود و طلا
کردم ہر دم مرا کمال کردم	داور عالم علو و طلا
ما و حا در سہ وصال صمد	
صدا اللہ کہ آمدہ دل ما	
دور و لعل و درم مدار ہلا	دادہ مرا لعل لولو و لا
سراسر کہ علام در لا و لا	اورا ملک داد آمال و لا
مار اکرم کردہ انجہ شد	ورور گل کا مل دادہ لا

علم اصول و کلام آمده معلوم ما	گو که صد آورده حاسد محروم ما
مطلع گاهم مگر کرد طلوع را	و که کم آرد طلوع طالع موبوم ما
هر سحر لاله و در سدل گل به	آه که در دالم آمده مرسوم ما
طرح سراسر که او در هم و آواره کرد	مار در آمد و گرد دل مسموم ما
در سیر کار اعلی گو به دم ما دجا	
بیخ محمد که او مرسل معصوم ما	
کردگار سرورده ما را	در گل و گل حور و ده ما را
در سحر لاله هر سحر کردم	لمعه دیکوه طورده ما را
دور دل را مگر آرد گروه	در همه حال سورده ما را
گر و لم گرد گرد و دالم	الم و در دور و ده ما را
بعل و دور آورده سیر کلکم	دور و بعل طورده ما را
کار ما آمده دعا به دم	مدعا در امورده ما را
ما که آرم صلاح ما دوح دار	
در آرم وصل حورده ما را	
کردگار داده او را کن را	درک کامل ده دل درک را
هر یکرم آمده دارد که م	مرد ممسک آورده امساک را
در سیر و کار وصال کردگار	سالک اسوده همه املاک را
هر که آورده حاسد حرا	او در آمد و بر طه املاک را
هر مهر احمد آورده دم در د	سکه دل داد مر سکاک را

لعل دلارام کرد کل معمارا حمد مصور دلا در همه دم گو که او اسم صمد هر گیم آمده وردیحه در کمر کرده اگر لال مسراده بد	کلام روا آورد اسم و شمارا روح مطرا دید در دل تمامرا داد ایل در ایل در سر اسما را در سر باکل دید موسم سر با را
اگر دل گرم آه سر و سر دیدم ما و جا و ده که بلال آورد در دم گراما	
آلما و مادام صلا ده مرا ضلع و درخ داده هر گیم مرا و لو که کرد و ال اگر سر کام دار و دلم داورا همه ماعد الله که سر داده ام دل و روح مارا مکر زدار	اگر در دارم دو داده مرا مرا د ایل سر داده مرا در اولاد آدم و لاده مرا که مامول هر دو سر داده مرا علو وصال علا ده مرا بدر سرور اولاده مرا
و عا ماح آسا که آرم د دا اگریم کرده هر مد عاده مرا	
که دگار آمده صناع مرا رود و عودم اگر سرود آرد آمد اسلام راه سالم ما رو که آرم محس در او را	ده دو اسرار اطلاع مرا دار هر نیال در سماع مرا سریده در ره و سماع مرا و بدیم لاله رو و داغ مرا
ما و جا گو بهاره حمد الله	که رسول آمده مطاع مرا

ایمل دل را در و دارد آمده	در اطم در ده و و امر عام را
دو که مهر و در دل ایمل هوا	بهر دم آلوده دم صمصام را
ما و حاد او و دلارام آورد	
دور اگر مارا دهد آلام را	
انها مرا دو امل ده مرا	که در نعل مهر و غسل ده مرا
اگر ده مرا علم و علم و در ع	سر طبع حرص و کسل ده مرا
عده سمعه مارا و را و را و ما	همه حال صالح عمل ده مرا
عطا آوریم ایمل اسلام را	کریم کرده مال و درم ده مرا
ملو طم اگر کرده در دو ملال	و ما دم و و در علل ده مرا
اگر کرده ام برج احمد مدام	صله وصل جور و حلل ده مرا
و ما فوج آسا که آورده ام	
همه بدعا و امل ده مرا	
طره طرار او سر و بد و دام را	نعل گهر دارا و آورم کام را
کا کل او در سرم کرد در بهار ما	ده که گره در گره داد و دلارام را
مور اگر در رسد در غسل نعل را	طعمه خلوا و بد مور و مگس کام را
سرمه سودا رسد مردم آسوده را	در سه آینه بلال و سینه دید عام را
حرص و بهوس سر و بد ساکت بل همه	ده که بهوا کرد و در دل حکام را
در سر بهر بهر به هم جور و ارم سر هم	کره دملک در هم شکم اسلام را
کام و مراد و امل بهر سه و آورد	همه دم ما و حاد و دلارام را

آلما صلیم را دار محکم اگر در عهد کودکی در داری دلارا اسرو کار دل ما	که آرد در صلاح آواره ام را دواده کودکی گهواره ام را نگو و لاله مکاره ام را
اگر در صومعه ماری در آمد یده ره حاسد به کاره ام را	
کرد ملک حواله مادر و آواره را در گرد دل که در دوا لم کرد دم دلا مردم مگر که در در بدر دوا رسد مهر که مهر آور دور و بی ساند در کو بهار لاله و در دوحه سر و گل مادر وصال کمال محمد م	دار که آردم الم عمر گاه را بهمواره در ظلم و دارم گواه را در دور طره ام دید آرا مگاه را دلدار سر به گردیدم گرد راه را ماهر که آمده صد کار گاه را رحم آرد او را ملک گاه گاه را
ماری رسد محاسن ملک و ملک را در دل در آور دکن اگر مهر و ماه را	
در رهم سروا طره دام را کرده معلوم اسرارم دلا گرد آسوده اگر در محکم در دوا عالم کام کامل را رسم سلیمان حور ام او را رسد مرد عالم را آلما داد را	گیر دکر ده بدید آرام را علم او کو مردم اکام را سود بهر کو سرور حکام را ما که دادم روح و دل علام را بهر که آرد در و ده اسلام را و ده کرم کرده بهماره کام را

	آوا دهم دوام در ماه ما و حاکم گر مهر آورد و همه محمل سوار ما	
کار و سماع و طبع و بد ملک مال را هر که دید به صورت عالم وصال را رو آوردم چهاره که دارد دلال را هر گاه کرده در سه روزه سال را دارد سحر که لاله محمد لال را معلوم کرده حال همه ماه و سال را گوید و دهد و واسمه در دلال را آموده کلک ماسره در دلال را مردود دارد مرده دل و حر دلال را	آمد سوار محرم سرا پل حال را گر د آورد و سرور ایتم اهل لوله دلدار ماه روم اگر مهر آورد و ده که کرد در هم آواره دالام ما را صلا و بد که مل لعل ده مدام در د و رطره که دلا رام سر وید کرم دل بلبل حواله آیه را در یک سطر و بیوس لعل لاله را حاصل اگر حسد ملک آورد در د	
	در داکه مار کا کل او ما و حاکم سرداد در رسم همه حال محال را	
کام دوام در الم و در دس ما در داکه هر چه بنده عیس ما وصل آله آمده در سر بیوس ما	آه آمده دلا هم داد رس ما کالاول مرا همه آلام در رسد حلو اکلام و مدر که حلو اگر آمده	
	در رس در دلال که آورد ما و حاکم ما گاه عمر گاه دل آمد عیس ما	
صلوات که هم همواره ام را	دلائل ده دل آواره ام را	

	ہر دم آرام دل دہناج کہ دلا رام دادسم مارا	
لعل دلدار مل دہد مارا مل کہ درد در گل دہد مارا آہ ہر دم دہل دہد مارا وعدہ ہر گاہ گل دہد مارا		دور در دل کہ گل دہد مارا کام کامل روا مدام آر و دل آوارہ ام کہ کم گر و و وہ کہ موعود کم روا وار و
	در ہمہ حال گو دعا مافح کام انال رسل دہد مارا	
درد و آلام کم رسد مارا مہر و مار ہم رسد مارا در کرم مرد کم رسد مارا دُر و لعل و درم رسد مارا صد گہ درد و دم رسد مارا		گرہ و دادر دلم رسد مارا طرہ را سر دہد اگر نہر و لعل اورا کہ روح و دل دادم سر کلکم کہ گوہر آئند و ہ مدح احمد کہ عشر بنا کر دم
	ما و حاد دل کہ ہر دم آہ آورد درد و عالم علم رسد مارا	
حمد آورم ہمارہ کہ او گرہ گار ما آمد درد و درد و درد کہ حصار ما درد و طرہ آئندہ ہر دم مدار ما دلدار کہ دکا کل آوارہ مار ما		گرہ روا و دلم کرد گار ما گرہ و وعدہ ہلاک و سود کم بکار ما در ہم مدار حال مراد اورا اگر مسموم آئندہ دل و در ہم ہمہ بکار ما

	ما و حامد گو که در عالم داد علم و عمل صمد ما را	
سگ فلند ار کرد سدا ما را کرد طالع سحر مد ما را در گنجل مل در آورد ما را که دلارام در رسد ما را ز گو که آلام آورد ما را گرگ مرگ ار گلو در دما را	دور رسد داد گرگ و دما را کرده ام مهر ما هر و حاصل داور اعل لاله رو هر دم ما را رسم رسم در او را و ه که دارد دد کر مگا را کو دگ روح را سرور آورد	
	در دما را دوار رسد ما و ح داد گر داد گر دد ما را	
طره طومار رسد وید ما را مهر دلد ار رسد وید ما را دهر مکار رسد وید ما را در نیمه کار رسد وید ما را	کاکل ار مار سر وید ما را دور رسم پلا بل ار دهم و ه که در ورطه طلال و الم روح آواره دود دل بر دم	
	ما و حاصره در و گو هر هر کر مکار رسد وید ما را	
کرد اهل درم کرم ما را گر دد راه در حرم ما را آه کرد آورد علم ما را	داد اهل کرم درم ما را دارم اکرام مرد محرم را سزایل دلم که در عالم	

داو گیل درد و ریل مامول را	حاصل آورد همه محصول را
هر که داد و صد و دوحسره	گر سوال آرد در سد معلول را
حکم محکم داد حکم را حکم	عاطل آرد کو عمل معمول را
ما وصال مرد واصل را رسم	هر که آورد دم صد محصول را
هر دل سرور را دادم سرور	کحل کردم مردم بکحول را
که خود آرد حسد داور دبد	مرد را در دو و طال طول را
ما وحا علائه عصر آمده هر که رو کرده علل معلول را	
کاکل دلدار آمد مار ما	آطره طراز او طومار ما
مهر مهر و در دلم کرده طلوع	آمده دل مطلع اسرار ما
نعل او کلک مرا داده گهر	گوهر آموده همه اسرار ما
مدح احمد را که کردم ما وحا داور آورد و سر کار ما	
هر که داده الم و بد ما را	که الیا دعا دپد ما را
هر دو آهوی که سر دبد دلدار	گاه دل رام و گد و بد ما را
کرد در دام بدید و حم	طره هر گاه گردید ما را
آه آرد دلم که دلدار را	صور هر دم مگر دمد ما را
در سیر لاله روح سر کرده دم	لاله دیکوه دل دمد ما را
ما که در صومعه و ما که دم	دعا داد در آمد ما را

در سیر و در طره همواره	حاصل آمد همه سود مرا
سر کلکم دهد دُر و گوهر	که مدد آورد مداد مرا
اولا داده طالع سعدم	کرد مسعود در لغاد مرا
ما و حاد دل که هر دم آه آرد آه آه دل غماد مرا	
سر دهد مردم آه و درد مرا	کرد داور مگر که غم و درد مرا
گر سحر در کمر دهد لاله	در دل آرد سیر صومد مرا
در همه حال گر سر و دآرم	دهد آوا سر و د غم و درد مرا
گور گر گردد و در و در گور	گر حسد آورد حسود مرا
در سیر طره کرده ام سودا	که دهد در سواد سود مرا
در سلام و دعا و در دسحر	خاک و کام و امل و درد مرا
کرده ام دل روا و اور ما و حاد در سر و رود مرا	
داد داور به رسوم مرا	کرد غلام در علوم مرا
کرده ام که و سوال را که عدد	دارد آورده در محوم مرا
الم و درد و داد ارم	کامده مزه کلم مرا
کرد عالم و نام آورده	صورتی که او شوم مرا
داد و در و در گل مل ما و ح کرد آسوده در محوم مرا	

کرد علام رحم عالم را	داد دارالسلام مسلم را
راه الحساد ملحد سرده	رود را سلام راه سالم را
ساکا در سلوک اهل الله	روکم آورده محارم را
کرا کرده کرم ما را	گرد آورده مکرم را
هر که در عالم آمد اهل کرم	کرد اکرام مرد مکرم را
در حرم کردگار هر دو سرا	حاصل آورده کام محرم را
کرده حل علوم را مایه اگو سلام و عامعلم را	
گر بیا سر و پد مطهر ما را	مردم آورد در و گهر ما را
سرور کردگار در عالم	که کله واده کمر ما را
کوه را در کمر و پد لاله	درد دل که دید گهر ما را
هر دمه رو که دارد دم دالم	در مسا آورد و سحر ما را
ما و حاد در دهر سحر و ارم که روا کرده هر دطر ما را	
دعا کردگار داد مرا	که روا کرد هر مراد مرا
واو وصل درد در دحم را	دل که دارد سرود واد مرا
دور داده بلال کرده آد	وادراده چهاره واد مرا
در مسدود واپسته کرده	هر که آورده در مراد مرا
رود را سلام هر که آورد دم	کام حکم عمل و باد مرا

دوم روح و دل و اله که دارم باج حمار را دوسه طیل مل علم دلا در ده مدار را نگرد و طره طرار دار و عطر سار را که آه بودار و آرم و آدم راه حمار را	اگر دلدار کاس مل دهد در دور گل را همار اگر ده حال دلم آواره و در هم همه عالم معطر کاکل دلدار ما کرده مراسر واد آهوار و لارام هوا دارم
دلا در مدخل ده کاس مل همواره باج کا که دارد در سر و راج ای و حمار را	
دل گرم همواره محرم ما آمد آواره دانی و در هم ما مده ما در دو و دم ما درد و جرد و روح مرهم ما	آمده آه سر و همدم ما در سر دور طره دلدار و ده که بنواره کاکل سر او آه همزه و هم عصادل را
ما فح که دگار ملک و ملک الم و و و و کرد عالم را	
علم همراه هر دو عالم ما دل ادراک مدرک دم ما بمس و صلاح و مکرم ما مردم مدرسه مسلم ما در همه حال کرد همدم ما علماء سلام و سلم ما	درک همدرس اول دم ما روح علامه و معلم دل مخمس ما همزه ایل و شد هر که در معرکه هوا دارد که دگارم دم صلاح و دوج اهل اسلام با دعا سالم
کرد دین علیم عالم ما	شد انچه ما و حاکم

طره سروا ده طاوس را	کرد در هم عالم محسوس را
ساکا همواره در راه حس	طرح ده هم مکرر سالوس را
آه در آلوده ام داده حس	هر سحر هم حارس محسوس را
در دهر امل دو آمد که او	کم در آمد کاشه محسوس را
ما که کاس ریح گرد آورده ام گرد کردم مادحا کاوس را	
گرد آورده حس ملک ماه لاله را	در مریا هر دگر آرد کلاله را
دلدار آمد و دل آرا ده ام دگر	در حال روح سر همه کرده حواله را
اعلام داد و دادک علامه عام را	هر گاه کرد و مادر حاسد حلاله را
واد در طلال و در دگر لاد دادید	در داک مرگ گاه رسد لاجاله را
آمال مانگر که دید لعل لاله رو	در مریا و در آمده دارم اماله را
کلام دلم که داد حس گاه لاله رو	در کو بهار دد که روم وصل لاله را
ما و ح رسم مراد و امل را کرده ام در مدح آل احمد مرسل رساله را	
مرحل کرده لعل لاله رو هر دم ما را	که داد کاس تل در دو گل سحر ما را
دلا همواره تل ریح ده در دانه موره	که در گرد آورم علامت هم مرسل ما را
آنها آه در آلوده ما آمده هم	که آورده صدایه که درم که آوارا
بهاره در هم آوار دگر در در هم عالم	اگر حساد در احوال مادر و خا کارا
دیگر در در دلا و احوال ما را	امل دارم که در دگر کار ما را

ولاگو که مل آمد حرام محرم را	که که داهل حرم مل حلال بهم را
دوا که آر دو دار و که در دهم دم	که داد در دوالم دور آل آدم را
دوام کامل دلدار مار گرد آر د	مدام حمزه و طومار بهم دید ستم را
مگر که طره طومار را دگر سهر داد	که کرد در هم آورده حال عالم را
هماره دور سها سود آمده مایح که داد در دول ماسوا دطارم را	
هر دم دلا دوا که دید در دعام را	همواره کاس راج که آید دعوام را
در د در کل مل آر دو سه طلع اوقه	اما طمع مدار سرور مدام را
دارم امل که در د و الم بار سید دوا	هر هم آله داد کلوم کر ام را
در دام طره پدید روم در آورد	دلدار ماکه که در بنا پیر کدام را
مایح و دایع کرد دل و روح را علام مانگر که ادا کرد دام را	
در داکه داد آه همه در دسر مرا	دار دگر مدام دید داد گهر مرا
حال نحال که دیدم مهر و ما پیر و	دار در مدلول مسا و سحر مرا
هر هم که آورد و ملکاده که در دلم	آمد سهام ستم عدو کار گهر مرا
هر گاه کس کم آورد دم کام و مدعا	دو اور دید مراد و و عالم مگر مرا
داده همه مرام دل دگر دماله ار	کلکم که داد در دوسه دم صد گهر مرا
مادر سوا دطره که کرد دم مسوده	علام کرد در همه عالم سحر مرا
سردار مار کامل دلدار مایح	در دوطره آمده حال دگر مرا

	درد را دار در آرد ما و ح را	
که در حال گردیده ره مدعا که در مدح طاهر محمد در آ که در معرکه گردیده آرد لقا در آورده در گردن حشا و را دید کام رحم آورد بهر که را دیگر آل آدم همه درد عا روا کرد مامول هر دو سرا که آمد کریمگار و اهل عطا همه در در داد در دم دوا که داده گذارادیم سر را دید کام مردم همه در مسا که کردار آسار سد در عطا که او را سحرگاه دارد در را دید بهر گدازاد ما دم صلا که کرده هوا و هوا س را را	درد و دعا گو و ما دم دلا سحر که صلا داد ما را ملک دلا و دل و داد و داد گر پیرای سبام عدو گاه او سر مردم و سرور کامگار اگر عالم آمد مسلم دار او همه حال و در سحرگاه او محمد رسول الله او را مدد در او داد احمد که او آمده کریم کرده بهمه که آرد دار اگر عدل و داد آورد بهر رود در سر و دل دل سوار سوار آمده محل وصل را اگر کس طعام آورد در محل صلح و وسیع گرد آرد مگر	
	دعا گو که رحم آورد ما و ح را دما دم دید کام مردم عطا	

کرد در کام دوراج مرا	آمدم کامگار هر دو سرا
هر که آورد کاس را داور	در ديد در دل مدام کرا
محمد کامل حسرم گيرد	هر که دارد مروره کرا
محل وصل را سوار آمد	گوهر روح و دل که داد کرا
آدم آه که در محمل ام	که و را آمده سر و سرا

ما و حاد در ماه رو دارم	
گو که دارد و دهد و ام مرا	

سر و پد و دو داه مرا	گرد آرد رسوم راه مرا
در سر که گل سدا مسمار	در هم آورد که دگاه مرا
حسد آرد دم شوم آمد	صر صرا آه عسگاه مرا
آورد دلاله و سلاسل مو	دور طره حلاله گاه مرا

ما و حاد موسم گل حمرا	
داوه راج نعل ماه مرا	

دور و اید دو داه دل روا	داور اید دو دم راده و روا
آه آورده دل آواره آه	روح او را داد در ده داورا
رو در آور دارد اور آور	روح و دل را دور دارد در روا
داد آدم آل راه و آس در	ادریک در ده در در در روا
در در و در آل او داده و در	روح و روح دل آدم اول در
دور روح او و داد اید روا	در در و در آه دل دارم در

	درد را دار در آرد ما و ح را	
که در حال گردیده ره مدعا که در مدح طاهر محمد در آ که در معرکه گردیده آرد لود در آورده در گردن حشا در آ دید کام رحم آورده هر که را دیگر آل آدم همه درد عا روا کرده مامول هر دو سرا که آمد کریمگار و اهل عطا همه در در داد در دم دوا که داده گذارادیم سرمد دید کام مردم همه در مسا که کردار آسار سد در علا که او را سحرگاه دارد در آ دید هر که را در ما دم صلا که کرده هوا و هوا س را را	در و دو دعا گو و ما دم ولا سحر که صلا داد ما را ملک ولا در دل و داد در دادگر پیر این سبام عدد و گاه او سر مردم و سرور کامگار اگر عالم آمد مسلم دار او همه حال و در سحرگاه او محمد رسول الله او را مدد در او داد احمد که او آمده کریم کرده همه را که آرد دار اگر عدل و داد آورد و هر سحر رود در سر دل دل سوار سوار آمده محمل وصل را اگر کس طعام آورد در محمل صلح و وسیع گرد آرد مگر	
	دعا گو که رحم آورده ما و ح را دما دم دید کام مردم عطا	

کرد در کام دوراج مرا هر که آورد کاس را دور محمد کامل حسد گزند محل وصل را سوار آمد آورم آه که در محمل ام	آمدم کامگار هر دو سرا در دید در دل مدام گرا هر که دارد مرو که در سرا گوهر روح و دل که داد گرا که و را آمده سر و سرا
ما و حاد در ماه و دارم گو که دارد دید و ام مرا	
سر دید دور و د آه مرا در سیر که گل سار حسد آمد دوم سوم آمد آورد لاله و سلاسل مو	گرد آمد رسوم راه مرا در هم آورد که دگاه مرا صر صیراه عسکاه مرا دور طره حواله گاه مرا
ما و حاد موسم گل حمر داو ده راج نعل ماه مرا	
دور دایه دو د آه دل روا آه آورده دل آواره آه رو در آورد دایه آور آه داد آدم آل راه و آس در د در دور و آل او داده و دوه دور روح او دوا دایه در د	دور دایه دو دلم راده و روا روح او را داد در ده دوا روح و دل را دور دایه در دوا ادریک در دوه در دایه در دوا راج و روح دل آرم اول در د در دور هر آه دل دارم در د

گر د آور د سر د ساحل را	ماه محل سوار مهر کسل
ما و حاد و د آه ماه سو	کو که ده عد و عا طسل را
عکس او که ده معطر عطر به عطار را کرده ام معلوم احوال دل دلداری را داد ما به داور مادر دیا اور را را کا مگار به که گریه دور به کار را گر د اعدا در دل آورده ام شمار را گر به سر اسر در به هم آید به سر امتعار را	گر د به و د اسر اسر طره طرار را لا د و آند مرا به در د انا به سر و ده که دانه د آورده ده که آراجم به دور دانه د کار با و کام کم آرد و را کاسه سر دور کرده کاسه سر دم دلا کو که حال د به دما کو آورده در دل به
ما و حاکم د مدام به سر د به سر	میج اولاد محمد عالم اسرار را
به سلاکب مسالک اور د به صلا اسر به او مدار به همه حال در ملا کو که ده کار به که د به در در او را کام د مراد داده واد به ار ما د را استه کرد به به همه آمال اور را کو که مگار که د مراد داده واد به	گره مالک حاکم مار و د به حرا کو لا ند ام دالاد در د عالم به در به کو ملال دار د و د در د محال به به در دم مجاهد ملک ما که گریه د داد به کس که میج احمد حسل دوام کرد محمود آل او به همه محمد و ح ماد لا
ما و ح مدام میج محمد که آور د	مسعود کرد مهر کر مگار سر مدا

مسلم کو دار السلام مسلم اسلام را	ہرگز اگر دہویں وصل در علم را
درالم دارم دو کو نامم آلام را	دادہ گیر و ج مارادہ و ما دم روم دل
واسطہ کو مکرما ہر دم مرا اکرام را	ہرگز اگر آورم در ریح دل اہل کرم
وہ کہ دالہ گرد در درک کمال انعام را	داور علم کہ علام مصور آمد ہ
گرہ گرد در درہ او آور دہر کام را	گرہ وصل عالم اسرار کس دار دہویں
در عمل ہر علم آور کردہ ام علم را	عجہ اسلام محکم دار ہر دم مسلما

در ہر ہر صبح و در و د احمد و اولاد او
کو دلا ما و ج و واد او آور دہر کام را

وہ کہ در د آلودہ گرد آور دہر دو گاہ را	ہرگز اگر آور دہر دلا در ریح مہر و ماہ را
در صراط مسلم آور سالک گمراہ را	کہ دگار کا مکارا و اورا کر دم دعا
وہ کہ رو آور دہام حالارہ اگر اہ را	کر دہ مارا دلاور و ربطہ در دوالم
کوہ و صالم دہ والا سر دہم ہر اہ را	مہر و در ہر سال ہر لام کرد
نار در سر در و ما لم گردہ او راہ را	گرد آرم کام و آمال و مراد دل ہمہ
در ہر ہر اگر د آور دہ آہ دلم ہر گاہ را	ر و مگر گرد و د ما دم گرد د گاہ راہ او

سود در سودا سر اسرودہ آہما مکرما
ما و ج آل محمد و آلہ ائمہ را

کہ در معکوس کاس کاسل را	و اول مل و در مرد کامل را
حاصل آرد ہمہ محاصل را	ہرگز اگر او مہر و ماہ ر و دار د
در ہم آور دہ سلاسل را	طرہ آوارہ کردہ کہ دلا

نشانی رسول سدا کل عادل کردم سلام مسلم و پیر مسلم را بیج محمد و پیر احمد را کرده ام اعدا سهام سدا که کرد که رودید	کس در صراط عدل که آورد عدل را سلام گوید که آمد مسلم و حصول را در پیر رسالت و اسطه طیار طول را ملا که کرد که در کلام و اصول را
دارم اعلی که عالم اسرار مایه کام و مراد ما و حق اکل رسول را	
ده که سر داد ما را کمال را کام کامل تمام گرد آورد کرد کار را در و در سدا ما هر دم آورد و صلصل روح را	کرد مسموم عدل کل را هر که در کام آورد دل را مرسل و پیر آمر کل را بیج احمد را موسم کل را
کرده ما و حق حواله کرده دل اسد الله سوار دل را	
هر که دارد در دی و سوره محمود گردمادم سدا اعدا سهام کارگر در پیر اسلام هر کور را در دلا کام کار را که در ده مراد او را علم وصل کامل را بهوس دارم اعدا او را کرده ام هر دم دعا با آل احمد را دلا	کرد کار دار او را دار دود و ده را در سیر ما در حکم حله مود و ده را کو در اعلام دار و دور در دود و ده را در دلا دارم که آرم آه در دود و ده را ده مراد دارم هم دو محمد و ده را کو دلا سدا او را سیر مردم سود و ده را
در سیر محمد کرد کار عالم	سود و ده در سیر و عالم ما و حق اسود و ده را

که احمد در اسم محمود ما	دلا گو سلام رسول احمد
کرده مسدوم کام طالع را	داد و او را مرام صالح را
گردد آورده بر مصالح را	بهر که مدح رسول ماکرده
دور دارد همه مصالح را	بهر که تداح آل او کرده
در صلاح و کمال صالح را	کرده کار اوصال کامل ده
در دم صلح مرد مصلح را	در سیر وصل آر همه اده
بهر سجد کرده ام دعا که مدام داد راده مراد ما وح را	
کو مقصور آمده الواح را	حمد لاحد مالک ارواح را
داوده در کام روح راج را	در سیر مدح محمد داو را
داو راده در دول مداح را	مرد در عالم سرور روح دل
در دیند کاس مل راج را	در درود احمد داو لاد او
معل و در هر دم دهم ملایح را	گر مراد در ساحل آر دیکر ما
و ده که رو کرده احدا الحاح را	در سوال هر مراد و پیر امل
ما و حاکم دم کلام و کردگار بهر محل داده در و اصلاح را	
کو سهل کرد کار کمال وصول را	گو حمد کردگار و در و رسول را
داوده دو امدام ملای ملول را	بهر امل در دکانده در و را اول
در به او که گاه در آر جلول را	کرده در و امدام و همایم همه

حم لا اِلهَ اِلاَّ اَنتَ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُكَ اِنَّكَ اَنْتَ اَللّٰهُ وَاَنْتَ اَعْلٰی اَلْاَشْیَافِ	کورو اگر ده کام آدم را کرد و بهر حال محرم دم را سرو آورده اُم ملدم را سرو هم دو دآه هر دم را
--	---

مَدَحِ اَمِّهِ وَ اَمِّهِ کُوْد وَاوَاد وِرْدِ اَمِّهِ	
---	--

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی رَسُوْلِكَ وَ عَلٰی اٰلِهِ وَ عَلٰی سَلْوٰتِهِ وَ عَلٰی مُتَّبِعِيْهِ	رسول و گریگار و مورد و ما کمال عطا کرده و مورد و ما دید اسد دم کام و مورد و ما و ما دم رسد رحم محمد و ما طوالح هم آورده و مورد و ما که و ما در درگاه و مورد و ما
---	---

پروازند و بجانب مصنف هیچ بدگمانی در میانند چه که از کاتبان نقل وجود
 این معنی باشد و آن بخشیدنی ست و پوشیدنی امید که حضرت مصنف و جناب
 اشاعت فرما را بدعای خیر یاد فرمایند این در بر حق این نسخه عجیبه غریبه
 بحق حضرت نبی که بیشتر از نقش مملوست مقبول خلایق کند و تا قیام
 دوران ثبات و پایداری نبشاد

هیچمدان کمتر بن انسان امید و ارمغضت نیرودان گامتا پر سواد
 ناولان داود گنجی که چون از مدت سیزده سال اتفاق بود و با شش
 گویا را قناده چیرے بہتر از علم فارسی دست نداده بے ثباتے
 این دارنا پادار بر آن آورده کہ تصنیفات شعراے قدیم و جدید را از
 گوشه گمنامی بر آورده در عرصه اشاعت نهاده آید تا فردا از قیامت
 در بزم عام روح ایشان بر روی یک چشم التفات و انبساط نگاہے
 فرمایند لا جرم بسی موفوره از کتب خانہ جناب و امن باجی را و
 صاحب مرحوم کہ یکے از اعیان مملکت سرکار گویا بودند کتابے
 صفت مناسط موسوم بہ دیوان بے نقاط بدستم رسید از بسیارے
 حیرت دیدم کہ مصنف چه کارے کرده و آن التزام صنعت بکار برده
 کہ الی الان از کسے نیامده دیدنی است کہ شاعر چه خوبها کہ نخورده و چہیت
 و دشواری سخن کہ بخود سپرده نوشته بود کہ از تصنیف علامہ عمر فخر شاعرے
 متاخرین حضرت مولانا محمد عبدالرحمن جامی است چون لفظ جامی از لفظ بزرگوار
 معند و رین دیوان بہ لفظ ما و ح بل کرده از اینجا کہ طبائع این جهان
 از بیکہ جدت پسند است و این صحیفہ نادر و نایاب ہم جدید لا محالہ
 بجناب مخدوم فدویان نشی نوگلکشور صاحب لکھنوی کہ صیت فیضش
 در اقصای عالم دویہ در باب طبع و اشاعت این کتاب سفارش فرم
 بچمد کہ اجابت فیاض استقبال سوا لم نموده خدایش بہ بخشا و التماس از
 ارباب فہم و فراست آنست کہ اگر جائے سہو و خطاے منظر در آید با صلاح

بسم الله الرحمن الرحيم

و بیاض کتاب حمد و ستایش بزرگترین نام خداوند است که بحکمت
 بالغه خوش زبان را در کام و سخن را در زبان جا داده و خطبه صحیفه سپاس
 و ستایش و ذکر پاک صانع است که بقدرت نادره لفظ در لسان و حر
 و لفظ انسان نهاده جل جلاله و عم نواله قطعه پرستیدنی کبریا که کرم
 نه سنگ مرصع نه دیور جمیم مقام کسے خبر به و زخ مباد که خرق کسے
 پیش نهاده و نعت تقدس مضمون شایان شان حضرت مجتبیٰ محمد مصطفیٰ
 سرور کائنات مفرج موجودات صلی الله علیه و آله و اصحابه جمیعین قطعه
 محمد انتخاب کائناتے و گنه بخشای و مختار بخاتے و محمد قبله حاجات این
 محمد که به قصه و گوین و محمد خانه دین شمع ایمان به امام انبیا محبوب زیوان به
 محمد شاه اقلیم نبوت و محمد نایب سلطان وحدت و اما بعد می گوید بنده

محمد

چون صنایع مکینان و خدایان
و یونیکه بیکر نطق را جان ست و هیولای معنی صفت تازه به نقاش

با صورت نمائی دست و گریبان بپس و شوار سناطامش به

چونکه لفظ جامی از نقاط بری بنوده لند اواج مخلص فرموده پس این کلمه
به این توسط جوهر شناس سخن نشی کا متا پیرا و حبیب نادان ست بهم داده که بتاری نو

مطبع می نشی نو کشتو کتابخانه میرین شد

Dīwān be-niqqāt-i-Jāmī.

Abd al-Rahman ibn Ahmad
called Jāmī.

[Dīwān-i bī-nukat.]

n d.

~~49 B 10~~

Indian Institute, Oxford.

The Lucknow Sparks Library.

Presented

by

Munshi Abdul Kishore.

49 B 80

